

瞬间可以成为永恒

เพียงหนึ่งหนังสือ

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 183

บันทึกองค์หญิงจำเริญ

โดย เพ็ญเพ็ญหลัง

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ 2560

ราคา 510 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2864-1

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ใจสุข ศรันยรัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อดุลยา อนันตานนท์

พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง จัดรูปเล่ม : โยชิตา การกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี. (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอห์น จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาวร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาวร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญภาวีย์ พ่องไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : ณฤยศ สมฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาวร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์วินาย : พัชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สตาปอห์น

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอห์น จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์วินาย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านล่าง

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

ตอนเหม่ยได้อ่านคอมเมนต์จากแฟนๆ เรื่อง **บันทึกองค์หญิงจำเป็น** ในเว็บไซต์ ทำให้รู้ว่ามีผู้อ่านหลายคน ท่านรอคอยภาคนี้กันอย่างใจจดใจจ่อ ความจริง **บันทึกองค์หญิงจำเป็น** ควรได้ตีพิมพ์ก่อน บันทึกกรักข้ามเวลา เสียด้วยซ้ำ แต่เนื่องจากเหม่ยได้อ่านบททวนดูอีกครั้ง พบว่ามีเรื่องขัดใจอยู่หลายจุด (ซึ่งเป็นจุดใหญ่จนไม่อาจปล่อยผ่านตาไปได้ด้วยนี่สิ)

ด้วยเหตุนี้จึงใช้เวลาในการปรับปรุงงานเขียนนานมาก เพราะเหม่ยต้องปรับสำนวน เรียงลำดับเวลาในเรื่องให้เข้ากับช่วงเหตุการณ์ในเล่มถัดไป พยายามให้อ่านแล้วลื่นไหลมากกว่าเดิม ทำให้ผู้อ่านทั้งหลายตั้งตารอแล้วรอเล่า แถมยังประหลาดใจเข้ามาไม่ขาดสาย เหม่ยต้องขอภัยเป็นอย่างมาก น้อมรับทุกกำลังใจและแรงผลักดันอันรุนแรงของผู้อ่าน (ฮาๆ) จนในที่สุด **บันทึกองค์หญิงจำเป็น** จึงได้ออกสู่สายตาทุกคน!

สำหรับ **บันทึกองค์หญิงจำเป็น** นับเป็นเรื่องแรกที่เหม่ยได้ขยับไม้เขียนมือเขียนนิยายจีนออกมา และใช้คำว่า 'บันทึก' ตั้งชื่อนิยายชุดขึ้น ซึ่งมีด้วยกันทั้งสิ้นสี่เล่มหลัก และอาจจะมีเล่มพิเศษอีกสองเล่ม แม้ **บันทึกองค์หญิงจำเป็น** จะแต่งเป็นเรื่องแรก แต่ถ้าเรียงลำดับเวลาในชุดนิยาย กลับไม่ใช่จุดเริ่มต้น

เรื่องทั้งหมด! สุธยีนหลายๆ ท่านถกประเด็นเรื่องนี้กันอยู่พักหนึ่งว่า ในสี่เล่มหลักนั้นควรเรียงลำดับเวลาการเกิดแต่ละเรื่องอย่างไร เหม่ยเลยขอไปสักนิดหนึ่งว่า *บันทึกองค์หญิงจำเป็น* นั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน *บันทึกรักข้ามเวลา* เจ้าค่ะ! โดยเนื้อเรื่องนี้จะดำเนินผ่านมุมมองนางเอกของเรา...แม่นางน้อย 'วังผิงเพย' หญิงสาวผู้มีที่มาที่ไม่ธรรมดาเท่าไร...

นอกจากในเล่มจะได้เปิดปมความขัดแย้งของแคว้นฉินและแคว้นจินในอดีตแล้ว พวกเรายังได้ไปแหม่ชีวิตรักของเฮียๆ ทั้งสองที่น่าจะคุ้นเคยกันอย่างดีในสมัยที่เฮียยังเฮียๆ กันอยู่ (ขอเสียงแม้มกเฮียๆ หน่อย ฮิ้วว) นอกจากนี้ยังมีตัวละครที่คุ้นหน้าคุ้นตาจนเวียนมาให้พบกันอยู่เรื่อยๆ แม้แต่สกุลเร็นก็ยังโผล่มาทักทายสุธยีนกันเป็นว่าเล่น เพราะนิยายที่อยู่ในมือทุกคนตอนนี้ นับเป็นจุดเริ่มต้นของหลายสกุลที่เกี่ยวข้องกับราชสำนักทั้งสิ้น

ว่าแล้วการอ่าน *บันทึกองค์หญิงจำเป็น* ก็เหมือนได้มาเจอเพื่อนเก่าที่ไม่ได้พบกันเสียนาน เวลาเจอกันทีจึงอบอุ่นใจเป็นพิเศษ นี่คงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สุธยีนชอบเรื่องนี้กันด้วย อีกเรื่องคือ...เวลาถึงตอนจบของนิยาย เหม่ยมักจะทิ้งระเบิดลูกใหญ่ให้ชวนคิดกันต่อ (แถมมีบางคนเก็บเศษระเบิดมาถกกันด้วย ช่างสังเกตกันจริงๆ) ระเบิดหลายลูกในนิยายแต่ละเรื่องก็เป็นชวนบอกเรื่องราวในเล่มถัดไป ซึ่งก็ไม่ได้เรียงลำดับเช่นกัน แต่เหม่ยไม่ได้ซ่อนปมขนาดปิดจนมืดหรือวางให้เห็นจะจะ เอาเป็นว่าอ่านกันให้สนุกแล้วลองคาดเดากันดูนะเจ้าค่ะ! มีเรื่องไหนอยากจะเล่าหรือจะทักกันก็ทักกันในแฟนเพจได้

ว่าแล้วก็ขอลำเลียงและแรงกอดอีกสักนิด! ขอบคุณอีกครั้งสำหรับแรงใจดีๆ ของสุธยีนทุกท่านที่ทำให้ 'วังผิงเพย' ออกมาโลดแล่นในหน้าหนังสือ หวังว่าทุกคนจะสนับสนุนแม่นางน้อยของเหม่ย กับบุรุษน่ารักและน่าซึ้งไว้ในอ้อมใจกัน (หรือหนุ่มคนไหนก็สุดแล้วแต่ใจแม้มก)

สุดท้ายเช่นเดิม...แม้ไม่อาจเดินไปบอกต่อหน้าทุกคนได้ แต่เหม่ยขอเข้าไปกอดสุธยีนทุกท่านแน่นๆ ที่ทำให้เหม่ยเขียนนิยายเรื่องนี้จนสมบูรณ์หลายคนติดตามและคอยให้กำลังใจเสมอ สำหรับนักเขียนเช่นเหม่ยแล้ว

กำลังใจและคำติชมทั้งหลายล้วนประกอบให้งานเขียนสมบูรณ์มากขึ้น ทุกแรงสนับสนุนจากรอบข้างผลักดันให้เหเมยเติบโตขึ้นมาช้าๆ อย่างแข็งแกร่ง

ขอบคุณสำนักพิมพ์ปรีณิชาที่ให้ออกนิตยสารเรื่องนี้ออกสู่โลกกว้าง
ขอบคุณคุณ บก. ผู้น่ารัก ที่คอยไถ่ถามเวลานักเขียนตาตำๆ ป่วย และคอยตามต้นฉบับแทนผู้อ่าน พี่ๆ น้องๆ หลายท่านที่ช่วยกันประกอบร่างให้นิตยสารเล่มนี้ออกมาได้อย่างงดงาม ขอขอบคุณครอบครัวที่ให้เหเมยได้ทำตามฝันอีกครั้งและอีกหลายครั้งๆ หวังว่าพวกเราจะได้พบกันเร็วๆ นี้อีกนะเจ้าคะ!

เฟิงเหเมยหลิง

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทเพลงกล่าวอาลา

คืนเดือนมืด...ไร้แสงจันทร์

“กษัตริย์ปกครอง

ขุนนางคำจุน

กองพลปัก

พระราชฐานอยู่สบาย”

รัชทายาทหมิงหยางจงคลี้อยเมื่อเอ่ยจบ ก่อนจะหันไปมองสหทัยหวังหวังจิ้น
บัณฑิตอันดับหนึ่งแห่งชิงฉวน¹ คล้ายจะถามว่าในตำรามีสิ่งใดผิดแปลกไปบ้าง
ทั้งสองต่างอยู่ในสภาพเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสทั้งร่างกายและจิตใจ หลบหนี
หลีกซ่อนมิให้ผู้ใดลอบทำร้าย...อยู่ในซอกหลืบของหอสมุด นั่งพิงกายอยู่คนละ
ด้านทั้งที่เนื้อตัวอาบเลือด

วังหวังจิ้นแค้นยี้มเมื่อนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมา

“ขุนนางคำจุน...รับสั่งผิดไปประโยคแล้วพะย่ะค่ะ...”

เวลานี้ราชสำนักปั่นป่วน ตำแหน่งรัชทายาทของหมิงหยางจงจึงสั่นคลอน

¹ ชิงฉวนคือเมืองหลวงแห่งแคว้นฉี หนึ่งในสามแคว้นรุ่งเรืองแห่งยุค ในอดีตปกครองโดยฮ่องเต้
หมิงฉีเซิน ภายหลังสวรรคต ขุนนางชั่วได้ก่อการกบฏในนาม ‘กบฏนานซิง’ เพื่อยึดพระราชอำนาจ
จากองค์รัชทายาทหมิงหยางจง หวังครอบครองบัลลังก์ แต่ทำไม่สำเร็จ

คนเราเมื่อเกิดความละโมภ มีหยุดแค่ตำแหน่งที่ควรได้ หนึ่งในขุนนาง
ข้าจึงคิดล้มราชบัลลังก์ เรียกขานตนอย่างภาคภูมิใจว่ากบฏนางซิง สมรู้คบคิด
วางแผนดำเนินการ และช่องสุมพรรคพวกรอจนกระทั่งวันที่ช่องเต้สวรรคต
แล้วจับตัวองค์รัชทายาทหมายจะสังหารทิ้ง

ทว่า...รัชทายาทผู้นี้สามารถวางแผนโต้กลับได้อย่างชาญฉลาด เมื่อมี
กบฏจึงต้องปราบด้วยพยัคฆ์ โดยการรวบรวมสามสกุลขึ้นและกล่าวขานว่า
‘พยัคฆ์คำราม’ ราชองค์รักษ์ผู้ที่เป็นทั้งสหายร่วมตายและขุนนางผู้ภักดี

ดวงตาคมกริบเป็นประกายส่องสว่างด้วยความหวังในคืนเดือนมืด...
หมิงหยางจงยกนิ้วมืออันลั่นระริกและเต็มไปด้วยบาดแผล หุบลงที่ละนิ้วเพื่อ
นับอย่างยากลำบาก ก่อนจะหลับตาลงนึกถึงสหายผู้มากไหวพริบ

‘เร็วเข้าโจวเฟิงอ้อ!’

“ห้า สี่ สาม สอง...”

ลั่นเสียงนับ ประตูลั่นเปิดออกจนกระแทกอย่างรุนแรง สายลมพัด
เข้ามา...

เก้าเจิงเช่อที่สวมชุดคลุมตัวดำสนิท ปลดผ้าคลุมหน้าออกอย่างมดม่น
เมื่อเห็นว่าทั่วทั้งห้องมีเพียงเสียงกระซิบ ทั้งที่มองผ่านแสงเทียนมิเห็นผู้ใด
ลึกลับสุขุมเยือกเย็นพลันปรากฏแววร้อนรนวาวผ่านคล้ายแผ่นน้ำแข็งถูกไฟลน
เขาริบพยักหน้าสั่งคนของตนให้ปรี่เข้าไปตามหาคนสำคัญทันที ด้วยหวัง
ว่าคนผู้นั้นจะไม่นับเป็นอันใดไปเสียก่อน

“ฝ่าบาท!” เก้าเจิงเช่อหนึ่งในพยัคฆ์คำรามตะโกนเรียกกองค์รัชทายาท

ครั้นเห็นร่างโง่งนของวังหวังจิ้นประคองรัชทายาทหมิงหยางจง
ออกมาจากที่ซ่อน ขุนพลหนุ่มก็พอจะหายใจอย่างโล่งอกได้บ้าง เขาริบดีน
เข้าไปหาเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายต้องขยับตัวจนแผลปริขยายไปมากกว่าเดิม แล้ว
ก้มลงคำนับด้วยความภักดี

“เฟิงอ้อควบคุมสถานการณ์ทั้งหมดไว้แล้วพะยะค่ะ กระหม่อมเองก็จับ
ขุนนางผู้อยู่เบื้องหลังไว้ในคุุได้ดิน ทรงปลอดภัยแล้วพะยะค่ะ...”

ลุ่มเสี่ยงภายนอกที่ว่าซุลมุนยุ่งเหยิงกลับเงียบสงบตั้งแต่เมื่อไรไม่อาจรู้ได้ หมิงหยางจงมองเปลวเพลิงจากคบไฟในมือกองพลผู้รักดีของเขา ก่อนจะหันมากล่าวกับเก้าเจิงเช่ออย่างรวดเร็ว

“รีบไปกันเถอะ จะช้าไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว”

หมิงหยางจงลุกขึ้นเร่งฝีเท้าพยายามก้าวไปทางตำหนักใหญ่ ไม่สนใจว่าบาดแผลของตนนั้นหนักหนาเพียงใด เพราะเขารู้เพียงว่ามีสิ่งที่หนักหนากว่านี้รอให้เขาสะสางอยู่เบื้องหน้า เด็กหนุ่มขบกัดกรามแน่น หวังให้ความปวดบรรเทา เขาสั่งให้คนเตรียมเสื้อคลุมมาสวมทับรอยเลือดเหล่านั้น ก่อนจะเดินที่ละก้าวอย่างเป็นปกติเพื่อไม่ให้ศัตรูรับรู้

วังหวังจิ้นแม้จะห่วงอาการบาดเจ็บของหมิงหยางจง แต่ใบหน้าของเขาก็เผยรอยยิ้มออกมาได้บ้าง หากไม่เป็นเพราะความสามารถของหมิงหยางจงที่คิดแผนได้กลับไวแต่แรก ป่านนี้พวกเขาอาจได้ตายตกไปพร้อมกันหมด

เชื่อว่าผู้หนึ่งมีความสามารถจะรังสรรค์การณ์ให้พลิกผันได้ถึงเพียงนี้

พยัคฆ์คำรามแม้มีเพียงสามสกุล แต่กลับเป็นบัณฑิตและแม่ทัพอาญน้อยที่มากความสามารถ สิ่งที่เขาหามีคือความภักดี และไม่เคยสงสัยในตัวองค์รัชทายาทซึ่งเป็นสหาย

พวกเขาเติบโตมาด้วยกันแต่เล็ก เล่นกันมาตั้งแต่เล็ก ต่อกู้กันมาตั้งแต่เล็ก เป็นพี่น้องร่วมสาบานกันตั้งแต่เล็ก...ใครจะมีใครทำให้ความสามัคคีของพวกเขาแตกแยกได้?

สหายทั้งสามต่างประคองกันเดินออกไปนอกหอสมุดอย่างยินดี ต่างโล่งใจว่าในคืนนี้ทุกสิ่งคงจบสิ้นลงแล้ว

หมิงหยางจงยิ้มบางๆ พลางครุ่นคิด หากคืนนี้ผ่านไปเขาคิดจะแต่งตั้งโจวเฟิงอี้เป็นเสนาบดีข้างกาย ให้เก้าเจิงเช่อรั้งตำแหน่งแม่ทัพใหญ่คอยควบคุมกำลังไพร่พลในอนาคต และให้วังหวังจิ้นได้ปกครองศาลยุติธรรมเช่นที่เจ้าตัวขอไว้ เพื่อให้บ้านเมืองสงบสุขเสมอภาค และมีอำนาจจัดการขุนนางชั่วผู้คิดโกงฉ้อฉลรังแกชาวบ้านที่ไม่ประสา

ว่า...เส้นทางเหล่านั้นสวรรค์ไม่เห็นใจให้เกิดขึ้นอย่างราบรื่น

“จับตัวพวกมันไว้! พวกเจ้ากล้าพองค์รัชทายาทไปไหนเจ้าพวกกบฏ!”

จวีเฉินลีปรากฏกายขึ้นต่อหน้าเด็กหนุ่มรุ่นเยาว์ทั้งสาม ก่อนจะก้มคำนับ รัชทายาทพลงเอ๋ย “สกุลงค์และสกุลงค์ถูกตัดสินว่าเป็นกบฏ จากนั้นไป กระหม่อมจะคอยเป็นผู้ชี้หน้าพระองค์เอง” พอกกล่าวเสร็จก็หันไปพยักหน้าให้ ทหารองครักษ์จับกุมเด็กหนุ่มสกุลงค์และสกุลงค์ทันที

สถานการณ์กลับพลิกอีกครั้งด้วยคำสั่งของขุนนางเจ้าเล่ห์!

หมิงหยางจงกันมิให้ใครเข้ามายุ่งกับสหายทั้งสอง หรีตาทิเย็นชาขณะ กล่าวคำกับขุนนางสกุลงค์จวี “คินนี้นับเป็นคินแฉ่งตั้งของเรา เลื่อนการตัดสิน ลงโทษออกไปทั้งหมด”

“พะยะค่ะ...”

จวีเฉินลีได้แต่เก็บสายตาไม่พอใจลงแบบเงิบเงียบ หลังปราบปราม กบฏในราชสำนัก ฮองเต้พระองค์ก่อนผู้เป็นพระบิดาของหมิงหยางจงเพ็ง สวรรคตไปได้ไม่กี่วัน เด็กหนุ่มผู้นี้ยังประคองความเข้มแข็ง ไม่รีรอจัดพิธี แต้ตั้งตนเพื่อขึ้นครองราชย์ หากจิตใจของเขาไม่ด้านชาไร้ความรู้สึกไปแล้ว ก็อาจกล่าวได้ว่าต้องเด็ดขาดและโหดเหี้ยม

แม้สิ่งนี้นับว่าเหมาะสมกับตำแหน่งผู้ครองแคว้น ทว่ากลับทำให้จวี- เซินลีกังวลหนักในเวลาเดียวกัน ทั้งที่เขาตั้งใจจับสหายรักไปต่อหน้า แต่สีหน้าของ หมิงหยางจงยังมีเปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่น้อย หากนี่คือคนที่หวั่นไหว แต่ รัชทายาทยังตัดขาดได้ในชั่วพริบตาเพื่อมิให้บัลลังก์หลุดจากมือ...

กับศัตรูเช่นเขา...เด็กหนุ่มจะยังเหลือวิญญาณไว้ให้ในโลกอีกหรือ?

ทหารองครักษ์รีบเข้ามาจับเด็กหนุ่มสกุลงค์และสกุลงค์ ขณะจวี- เซินลีโค้งกายให้รัชทายาทแล้วเดินนำไปอีกทาง

หมิงหยางจงหันมามองสหายทั้งสอง แม้ท่าทีภายนอกจะเฉยชามิได้ คร่ำครวญเสียใจ แต่สหายต่างก็รู้ดีว่าหมิงหยางจงมิใช่คนใจจิตใจดำเช่นนี้ ทั้งยังรู้ดีกว่ารัชทายาทหนุ่มรู้สึกผิดกับพวกเขามากขนาดไหน

ทว่า...ตำแหน่งรัชทายาทของหมิงหยางจงมีอาจปกป้องพวกเขาได้อีกแล้ว

สามพยัคฆ์จากนี้เหลือเพียงหนึ่ง มีเพียงสกุลโจวที่สามารถอยู่เคียงข้างคัมภีร์รัชทายาทแทนพวกเขาได้ อย่างไรก็ตามนางชวี่ยอมไม่ปล่อยให้คนที่ทำแผนการทั้งหมดพังอย่างพวกเขาหลุดรอดไปได้ จึงหาหลักฐานที่จมาลัมสกุลเข้ากับสกุลวังซึ่งเป็นหนึ่งในนั้น

ทหารจับตัวพวกเขาลากออกไปโดยไม่รีรอ ขณะที่ใครอีกคนก้าวเดินในเส้นทางอันแสนโดดเดี่ยวมากกว่าเดิม

รัชทายาทหมิงหยางจงขึ้นครองราชย์ในวันแรกด้วยสีหน้าสุขุมนิ่งเย็น คิ่นี้เป็นคืนเดือนมืด...หนาวเหน็บไร้แสงจันทร์...

วันที่เจ็ด เดือนสาม ปีรัชศกหยางจงที่สอง

เรื่องราวผ่านพ้นมานานนับปี...แผนริ้วเวลาของหมิงหยางจงในคืนนั้นทำให้เก้าเจิงเชื่อเรนกายหนีออกนอกวังและหายสาบสูญไปจากชิงจวน ทว่าวังหวังจิ้นกลับไม่หนี โดยเลือกที่จะอยู่ในคุกหลวงรับโทษกรรมที่ตนมิได้ก่อ ทำให้ฮ่องเต้เช่นเขาไม่อาจทนนิ่งมองเฉยได้ จึงสั่งให้โจวเพิงอ้อหาทางลดหย่อนโทษโดยที่ตนมิต้องออกหน้า เพื่อให้ฮ่องเต้ยังคงเป็นฮ่องเต้ผู้ทรงธรรม

จิวเซินสี่ควบคุมคดี มีคำสั่งให้จับตัวคนผิดมาลงโทษ

สกุลวังถูกฆ่าล้างตระกูล รัชทรัพย์สินและทั้งผู้สืบทอดที่ถูกตราหน้าว่าเป็นขุนนางชั่วไว้เบื้องหลัง วังหวังจิ้นใช้ชีวิตอย่างไร้เกียรติไร้ศักดิ์ศรีอยู่ในจวนอันไร้เครื่องเรือนใดๆ ใครๆ ต่างก็กล่าวว่าเขาโง่มไร้สติที่ไม่หนี แต่เขากลับรู้ดีว่านี่คือเส้นทางอันเปี่ยมด้วยเกียรติ

เขาอยู่เพียงเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน...

แม้สหายจะยอมรับชะตากรรม ทว่าฮ่องเต้หมิงหยางจงกลับไม่อาจลืมเลือนเรื่องเหล่านี้ เขาเก็บความคับแค้นไว้ในอก ให้โจวเพิงอ้อสืบหาเรื่องราวว่ามีผู้ใดอยู่เบื้องหลัง จึงรู้ว่าแคว้นของตนนั้นอ่อนแอเพียงไหน เพราะแคว้นทาน

ผู้เป็นเสมือนเพื่อนบ้านกลับเป็นหนึ่งในผู้ร่วมมือกำจัดเขา หมิงหยางจึงไม่รีรอที่จะแก้แค้นให้พระบิดา จึงยกทัพกรีธาทำสงครามก่อนนำชัยชนะกลับมาสู่แคว้นฉีได้สำเร็จ

แคว้นหานตกเป็นเมืองขึ้นและอยู่ภายใต้การปกครองของหมิงหยางจึงพร้อมพันธสัญญาฉบับหนึ่งซึ่งกำชับให้แคว้นหานส่งตัวองค์หญิงมาเป็นบรรณาการ รวมถึงทาสกองม้าและทรัพย์สินจำนวนหนึ่งในทุกปีเพื่อมิให้อีกฝ่ายมีกำลังแข็งข้อได้อีก

ปีนี้เป็นปีแรกที่แคว้นหานส่งเครื่องบรรณาการมา นอกจากทั้งสามสิ่งแล้ว ยังมอบก้อนหยกเงินเพื่อแสดงความภักดีอย่างเต็มเปี่ยม ด้วยกลัวพระราชอำนาจและกองทัพทะเลเพลิงซึ่งอาจจะมาเยือนถึงหน้าประตูเมืองเช่นสงครามครั้งก่อน

หมิงหยางจึงให้นายช่างในวังสลักหยกเงินเป็นตราประทับประจำพระองค์ เพื่อมิให้ผู้ใดคัดลอกตราประทับเช่นที่พระบิดาเคยประสบ ทั้งยังให้แกะสลักกำไลหยกเงินขึ้น หมายจะมอบให้สตรีผู้เป็นที่รักของเขาในวันหน้า

วันที่ยี่สิบเอ็ด เดือนสาม ปีรัชศกหยางจงที่สอง

ขบวนเจ้าสาวนามว่าองค์หญิงหานเซียวหฺรู จากแคว้นหาน² เดินทางมาแต่ให้ฮ่องเต้หมิงหยางจง ทว่าฮ่องเต้ผู้เกลียดชังแคว้นหานมีหรือจะอยู่ให้นางได้พบหน้า?

“ฮ่องเต้เสด็จไปที่ใด นี่จะเริ่มพิธีการกันอยู่แล้ว!” เสียงแหลมสูงทวาดลั่นอย่างไม่เก็บอาการ รีบร้อนเดินเร็วไปหาอีกคนซึ่งก็กระวนกระวายไม่แพ้กัน

“กงกงได้โปรดใจเย็นสักหน่อยเถิด... พวกข้าน้อยเองก็ตามหาจนวิ่งวุ่นไปหมดแล้วเช่นกัน” แม่ทัพหนุ่มสกุลเร็นกล่าวด้วยใบหน้าซีดเย็นมีเหงื่อ

² แคว้นหานเป็นแคว้นใต้ปกครองของแคว้นฉี แม้จะมีฮ่องเต้แต่ก็ไม่มีอำนาจตัดสินใจ ฮ่องเต้หมิงหยางจึงยังมีเมตตาให้ราชสำนักหานจัดการดูแลด้วยตนเอง แต่ต้องส่งเครื่องราชบรรณาการตามกำหนดในทุกปี

“เร็วๆ เข้าเถิดท่านแม่ทัพเร็น หัวข้าน้อยเองก็ได้ปกครองอยู่บนบ่าแล้ว!”

ชั้นที่ซrakกล่าวขณะที่มีอาการร้อนรน ต่างคนต่างวิ่งุ่นตามหาผู้ครองแคว้นจนเหนื่อยหอบ มิได้รู้เลยว่าช่องใต้ของพวกเขาคือที่ลี้ภัยหนีพิษไปอยู่ที่ใด...

ชิงฉวนในวันเดียวกัน ณ ตรอกแคบย่านการค้าสกุลจี่...

“คุณชายผู้นั้นไม่มาเซยชมสินค้าของเราสักหน่อยหรือ”

หญิงคนิกาโบกมือเชิญชวนหมิงหยางจงที่ปลอมตัวออกมานอกวัง ดูราศีภายนอกก็พอรู้ได้ว่าชายหนุ่มตรงหน้ามีถุงเงินในกระเป๋านักมาก อีกทั้งรูปลักษณ์ภายนอกของเขายังดูสุขุมมองอาจ หากมิได้เป็นขุนนางหรือบัณฑิต ก็ย่อมเป็นคุณชายลูกผู้ดีสกุลใหญ่ในชิงฉวนอย่างแน่นอน

นางหรือจะปล่อยให้คุณชายท่านนี้หลุดมือไป?

สตรีที่สวมชุดกระโปรงต่างก็วิ่งมาจับแขนเขาคนละด้าน ส่วนหญิงชราที่เรียกเขาเมื่อครู่ก็เดินมาข้างหลังแล้วผลักเขาไปด้านในเรือนอย่างมิได้เกรงใจ ทั้งยังมิทันสังเกตเห็นแวตายุ่นเยียบไม่พอใจของเขา

“อี! คนพวกนี้สามหาวนัก หากรู้ว่าข้าเป็นใครนอกจากจะมีได้มายืนผลักหลังกัน ยังต้องลงไปนั่งคุกเข่าจนตัวลั่นอีกด้วย!”

หมิงหยางจงมองพวกนางแต่ละคนอย่างดูแคลน สายตายุ่นเยียบของเขาทำเอาสตรีทั้งสามคนลุกชันจนต้องปล่อยแขนของเขาออก ด้วยคิดในใจว่าพวกนางไม่ควรยุ่งย่ามกับบุรุษผู้นี้เลยจะดีที่สุด

เมื่อเห็นว่าเนื้อตัวเป็นอิสระแล้ว หมิงหยางจงจึงตั้งท่าจะเดินออกไปนอกประตู

“พวกพี่สาวเข้าใจผิดแล้ว ข้ามิได้มาหาความสำคัญใด” กล่าวจบเขาจึงชักเท้าหมุนตัวจะเดินจาก

ทว่า...ไม่ไกลจากสายตา กลับมีสตรีที่มีสีหน้าพรันพรึง ทั้งยังตัวลั่นเป็นลูกนก แต่บั้นใบหน้าสวยได้รูปกลับไม่มีน้ำตาให้เห็นสักหยด นางถูกบุรุษ

ตัวโตหน้าตาน่าเกลียดทรมานไล่คนละคร้านสวนทางเข้ามา เขาดูก็รู้ว่านางมิได้เต็มใจมาที่นี่

หมิงหยางจงมองตามนางอย่างอดมิได้ ไม่อาจรู้ว่าเหตุใดถึงได้มองตามนางอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว หรือเป็นเพราะแววตาพยัคฆ์สะกดให้จ้องมอง เพราะในวังยากนักจะมีสตรีใดกล้าส่งสายตาท้าทายใส่เขาเช่นนี้ แต่ดูเหมือนนางไม่ชอบใจเขาเท่าไร ทั้งยังทวาดเสียงแข็งใส่หน้าเขาอีกว่า

“มองอะไรของเจ้า! หน้าข้าเหมือนมารดาเจ้าหรือ!”

นางแค้นเสียงเย็นด่าเขาลั่น ด้วยเข้าใจผิดคิดว่าเขาคือคุณชายผู้ซอบหาความสำราญ ในสายตานางแล้ว หากไม่มีชายพวกนี้ก็ต้องมีหญิงสาวโซคร้ายเช่นนางที่ถูกจับมาขายหรือ! แล้วจะไม่ให้นางก่นด่าพวกเขาได้อย่างไรกัน!

ยิ่งคิดยิ่งแค้นเพราะแท้จริงนางคือองค์หญิงหวนเซียวหู่ ผู้ถูกคนร้ายชิงเกี่ยวเจ้าสาวแล้วจับตัวมาขายให้หอนางโลมแห่งนี้แหละ! โดนพระบิดาจับแต่งให้ฮ่องเต้หมิงหยางจงนับว่าน่าแค้นใจมากแล้ว นางยังมาตกที่นั่งเป็นหญิงโคมเชียว³ อีก แล้วจะมีให้นางระบายความคับแค้นใจกับใครสักคนเลยหรือ

ดังนั้นดำไม่ว่า นางยังชักเท้าติดดินจะเตะเขาให้ได้!

“บุรุษเช่นเจ้าล้วนน่าตายนัก!”

แม่เล่าใหญ่แห่งหอคณิกาถึงกับหน้าซีดตัวสั่นเลยทีเดียว

สำหรับนางจะมีสิ่งใดสำคัญไปกว่าลูกคำ หากหมิงหยางจงเป็นคุณชายสกุลผู้ดีขึ้นมาจริง ๆ มิใช่ว่าสินค่าของนางหรือที่ไปล่วงเกินเขาเข้าจนเรือนแห่งนี้อาจถูกพังวันใดวันหนึ่งเอาได้ แค่คิดมีอนางก็เื่อไปตบสั่งสอนใบหน้ากลมเล็กอย่างฉุนเฉียว

“นั่งเด็กตัวดี หอจันทร์ท่งราตรีมิใช่สถานที่อวดดี เจ้ารีบขอขมา

³ หญิงโคมเชียวเป็นคำเรียกนางคณิกาในอดีต เพราะในอดีตหน้าหอคณิกามักแขวนโคมสีเชียวเพื่อเป็นสัญลักษณ์ในการเปิดกิจการยามค่ำคืน

คุณชายท่านนี้เดี๋ยวนี้!”

แม่เล่าใหญ่หน้าซีดสลับเขียวทั้งโกรธและกลัว แม่ไม่รู้ว่าคุณชายผู้นี้เป็นใคร แต่ทานเขียวหรรษารู้ตัวหรือไม่ว่ากำลังล่วงเกินใครเข้า! และใครกันต้องแบกหน้ารับภาระที่นางก่อ หน้าทีนี้มีใช้หญิงชราเช่นนางหรือ?

ทานเขียวหรรษาแทนที่จะร้องไห้ กลับหันหน้ามาจ้องแม่เล่ากับหมิงหยางจงดาเขียว มิได้ตกอยู่ในสภาพคนช็อกเลยแม้แต่น้อย สตรีนางนี้ใจกล้าจนหมิงหยางจงเริ่มสนใจในตัวนางขึ้นเรื่อยๆ เขายกยิ้มมุมปากเมื่อคิดแผนการหนึ่งออก ทว่ารอยยิ้มเย็นเยียบของเขากลับทำให้หญิงชราผู้เป็นแม่เล่ามาหลายปีลมแทบจับจนล้มไปตรงนั้น คิดว่าตนจะถูกเขาพังร้านระบายโทสะเข้าตอนไหน นางจึงได้แต่ตั้งท่าจะคุกเข่าขออภัยและตะโกนว่า

“คุณชายได้โปรด...!”

หมิงหยางจงกลับสวนคำพูดเรียบๆ เพียงว่า “ท่านชายนางให้ข้าได้หรือไม่”

เมื่อได้ยินทางรอดดังนั้นแม่หรือหญิงชราจะมีสนใจข้อเสนอ ชายม้าพยศตัวหนึ่งออกนอกเรือนไป ทั้งยังรักษาร้านรวงของตนไว้ได้ นอกจากแขกคนอื่นจะมีต้องมาเสียอารมณ์กับม้าติดกะโหลกตัวใหม่ที่นางเพิ่งไปซื้อมาทำกำไร นางยังอาศัยจังหวะที่คุณชายผู้นิยมชมชอบของแปลกเรียกเงินได้อีกหลายตำลึงทอง!

“ไถ่ตัวหญิงสาวเกรงว่าจะใช้เงินหลายตำลึง...”

หมิงหยางจงรู้ดีว่าหญิงชราต้องการเรียกร้องสิ่งใด ขณะที่ทานเขียวหรรษาโยกย้ายตะโกนด่าเขาลั่น

“อย่าซื้อข้านะ ข้าไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณเจ้า ผู้ชายมักมาก เจ้าบ้าลามก...” และอื่นๆ อีกสารพัดที่นางจะกันด่าได้

เขาโยนเงินลงบนมืออวบน้ำ ของหญิงชรา ก่อนที่นางจะหันหน้าว่ามันมีกี่ตำลึงเสียอีก!

“ไม่ต้องห่วง เจ้าได้ตอบแทนข้าแน่” ชายหนุ่มกล่าวกับนางยิ้มๆ แล้ว

หันไปหาแม่เล่าขานที่เอาแต่ยืนอึ้ง

สองร้อยตำลึงทอง!

หญิงชราลมแทบจับลงไปกองกับพื้นจริงๆ คุณชายท่านนี้โยนเงินให้นางราวเศษเนื้อที่มีต้องการได้อย่างรวดเร็ว หากไม่มีหน้าตาใหญ่โตในเมืองหลวงเห็นทีเขาคงจะทำได้ เช่นนั้นนางก็รอดจากคำสั่งถูกฝังร้านเข้าแล้วจริงๆ! หญิงชราตาโตหน้าซีด รีบส่งคนไปนำม้าดีของสามีหลังร้าน และมอบชุดเสื้อผ้าสตรีวับๆ แวมๆ เพื่อเอาใจหญิงหยางจงเสียหลายชุด

“ถือเป็นสินน้ำใจของข้าน้อย มอบให้คุณชายแล้วกันนะเจ้าคะ”

หญิงหยางจงมิได้ฟังว่านางกล่าวประจบประแจงเขาอย่างไร เพียงกระตุกสายผ้าที่ชายกล้ามโตผูกข้อมือและข้อเท้าหามเชียวหูลไว้ ก่อนจะประคองร่างบอบบางเบาหวิวไว้ในอ้อมแขน แล้ววางตัวนางอย่างแผ่วเบาลงบนอานม้า เขากะตุกบังเหียนเพื่อควมม้าออกไปให้ไกลจากชิงฉวนพักหนึ่ง

หญิงหยางจงมิได้อยากกลับวัง มิได้อยากเห็นหน้าเจ้าสาว เมื่อเจอสิ่งที่น่าสนใจเข้า เขาก็ไม่รังรองจะอยู่กับนาง

หานเชียวหูลูเองก็ไม่มีที่ไป ไม่มีที่ให้กลับ หากกระบายอารมณ์กับใครสักคนได้ แม้ชะตาชีวิตหลังจากนี้จะเป็นอย่างไรนางก็ไม่ลังเลที่จะทำ ดังนั้นตลอดเส้นทางหนึ่งคนหนึ่งมาก็ได้แต่ทนฟังเสียงก่นด่าของนางนั่นแหละ...

“เหนื่อยแล้วหรือ”

หญิงหยางจงยิ้มบาง มองนางอ้าปากตอบโต้ทั้งที่ไม่มีเสียง ก็ผู้ใดใช้ให้นางตะโกนด่าเขาสามวันสามคืนไม่ยอมหยุดจนเสียงหายเล่า?

หานเชียวหูลูลืงตาใส่เขา ก่นด่าในใจอีกหลายประโยค แล้วหลับลงในอ้อมแขนกำย่านั้น กว่าจะรู้สึกตัวอีกทีนางก็ขยับตัวตื่นบนเตียงนอน เห็นนางนั่งจิบชาสบายอารมณ์อยู่อีกฟากหนึ่งของห้องสี่เหลี่ยมแล้ว

“ข้าสั่งอาหารไว้แล้ว เจ้ามากินสิ”

นางเองก็หิว ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ไปตามคำเชื้อเชิญ ทว่าพอปลายเท้าแตะลงพื้นพลันได้ยินเสียงกระดิ่งสั้นตามแรงขยับ จึงก้มมองเสื้อผ้าของตน เห็น

ชุดที่เคยสวมถูกแทนที่ด้วยชุดใหม่ของแม่เล่าชรา ซึ่งวาทวิทูเชิญชวนบุรุษ เป็นอย่างมาก

ห่านเขียวหรั่งส่งเสียงดังอ้อแอ้และแหบแห้ง ดูจากสีหน้าเยียมโทสของ นาง หมิงหยางจึงรู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายกำลังตำหนิอยู่แน่ แม่ไม่ต้องเอ่ยออกมา ลักประโยค

“เจ้าคนชั่วช้า...เลวทราม!” คำว่าเลวทรามแม้มิมีเสียง แต่นางกลับขยับ ปากเสียจนเขาอ่านได้

แต่เขามิได้ฉวยโอกาสพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้านาง แคะให้สาวใช้ในโรงเตี๊ยม เปลี่ยนให้แทนที่เท่านั้น ทว่าพอเห็นปฏิกิริยาของหญิงสาวแล้ว หมิงหยางจึง กลับลั่นเลิกความคิดจะกล่าวความจริง เขายิ้มอย่างกวนอารมณ์ นั่งมองจ้อง นางที่ละส่วนด้วยสายตาลวนลาม ทั้งยังเอ่ยกวนประสาทนางเข้าไปอีก

“แทนที่จะชอบคุณข้า เจ้ากลับทำหน้าตาน่ากลัว ข้าไถ่ตัวเจ้ามา ให้อิสระ แก่เจ้า ให้ข้าเจ้ากิน ให้ที่เจ้านอนพัก โฉนซ์ไม้ซี่มือดำว้าว่าเป็นคนเลวไปได้ เล่า?”

ห่านเขียวหรั่งไม่ยอมฟัง นางกัดคำเขาอีก เขาก็ได้แต่กวนประสาทนาง อีกเช่นกัน

เวลาที่อยู่กับนาง เขาเป็นตัวเอง เป็นเพียงบุรุษธรรมดาผู้หนึ่ง มิได้เป็น ฮองเต้ ไม่จำเป็นต้องแบกภาระใดๆ นอกจากรอยยิ้มของนางไว้เท่านั้น

ก่อนเจอเขา ห่านเขียวหรั่งเป็นเพียงองค์หญิงตัวประกันที่ถูกพระบิดา ขับไล่ไล่ส่งมาแต่งงานกับแคว้นศัตรู พบเจอชะตากรรมปล้นสะดมชิงเกี่ยว นางกำนัลคนสนิทต้องมาตายแทนเพื่อให้นางหนีเอาตัวรอดมาได้ นางมา ต่างบ้านต่างแคว้นเจอเรื่องน่ากลัวเช่นนี้ แต่กลับร้องไห้คนเดียวเท่านั้น มิใช่ว่าจิตใจ นางเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ทว่านางไม่ยอมให้ศัตรูเห็นว่าตนเองอ่อนแอ

นางเช็ดน้ำตาด้วยความเข้มแข็ง วังหนี่หลบซ่อนอยู่คนเดียว คนพวก นั้นกลับตามมาจับตัวนางได้สำเร็จ ครั้งแรกพวกมันคิดจะฆ่านางทิ้ง แต่กลับ เปลี่ยนใจขายนางให้หอศนิกาแห่งหนึ่ง จนนางไถ่กลับคืนความเป็นหญิงบริสุทธิ์

ทว่านางกลับถูกชายแปลกหน้าไถตัวช่วยเหลือในวันนั้น แม้ทั้งคู่จะไม่ถูกกันและไม่ยอมมองหน้า มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันตลอดเวลา หากตัดสินใจกวนหัวของหมิงหยางจงแล้ว เขากลับปฏิบัติกับนางดีมากเท่าที่บุรุษผู้หนึ่งจะพึงปฏิบัติกับหญิงตระกูลผู้ดีได้ แม้ภายนอกนางจะแสดงท่าว่าไม่อาจไวใจเขาได้เต็มส่วน แต่นางก็รู้ดีว่าใครว่าแท้จริงแล้วบุรุษผู้นี้เป็นคนดีหรือเลวกันแน่

คนทั้งสองอยู่ด้วยกันหลายวัน ใช้ชีวิตวนเวียนในโรงเตี๊ยมแห่งนี้ กระทั่งหมิงหยางจงหาซื้อบ้านเล็กๆ หลังหนึ่งได้จึงย้ายไปอยู่กับนางที่นั่น พวกเขาอยู่ไกลจากสถานที่วุ่นวายจนหมิงหยางจงคิดว่าตนเป็นเพียงขุนชายธรรมดาผู้หนึ่งไปแล้วจริงๆ เพราะข่าวคราวเรื่องที่ฮ่องเต้หายตัวไปนั้นถูกปิดเป็นความลับ ชาวบ้านเองจึงมีทันทสงสัยและเห็นพวกเขาเป็นคู่สามีภรรยาที่มาอาศัยในเมืองเท่านั้น

หมิงหยางจงเพียงรอเวลาที่เขาพอใจจะกลับไปและคิดยกบ้านหลังนี้ให้นางตั้งตัว ทุกอย่างดำเนินไปอย่างที่มีนัยจะเป็น กระทั่งคืนหนึ่งหานเซียหวู่ฝันร้ายเห็นคราบเลือดเกรอะกรังรอบรถม้า สาวใช้ของนางนอนตายอยู่อึกฝั่ง และตัวนางที่วิ่งหนีตะโกนร้องไห้จนตื่นจากความฝัน เนื้อตัวนางสิ้นเทาไม่เหมือนหานเซียหวู่ผู้เข้มแข็งที่เขาเคยเห็น

เขาโอบกอดนางไว้ ความคิดที่จะจากไปมลายหายจนสิ้น นับเป็นครั้งแรกที่เขาอยากปกป้องใครสักคนไปชั่วชีวิต

นี่เขาเป็นอันได้ไปไหน?

หมิงหยางจงส่ายหน้า ฟังระลึกได้ว่าตนเป็นใคร มีภาระหน้าที่ใดที่แบกรับอยู่ แขนของเขาโอบกระชับนางไว้แน่นขึ้น รู้ดีว่าตนไม่อาจจริงจังเวลาอยู่ที่นี่ได้อีกต่อไปแล้ว

เขาคิดจะจากนางไปในคืนเดือนมืดที่คุ้นเคย...

“อภัยให้ข้าด้วย...ลาก่อน”

หมิงหยางจงเอ่ยลา มีทันทคิดว่าคนที่กลับไปแล้วกำลังฟังประโยคนี้อยู่ เขาเป็นใคร นางมีเคยสงสัย ชื่อเขาเรียกอย่างไรนางมีเคยเอ่ยถาม

กระทั่งเวลานี้เขาคิดจากไป นางยังไม่ต้องการรังไว้ เพียงตลอดหลายวันที่นางเจอเขา นางกลับยิ้มได้มากขึ้น หัวเราะได้มากขึ้น และวันนี้หัวใจนางรู้สึกว่างเปล่ามากขึ้น...

เสียงประตูปิดดังสนั่นในโสต หานเขียวหรรษาไปมองประตูบานนั้นด้วยใจหายวาบ นั่งนิ่งอยู่บนเตียงหลังนั้นเนิ่นนาน เหตุผลและความผิดของนางผุดขึ้นเต็มสมอง นางเอาแต่โทษตัวเองที่ทำตัวเช่นนั้นกับเขา กล่าวโทษความคิดที่ทำให้เขาจากนางไป นานกระทั่งได้ยินเสียงประตูเปิดอีกครั้ง ไปหน้าละมุนถึงมีรอยยิ้มปรากฏ

“เจ้ากลับมาแล้วหรือ!”

นางเอ่ยถามอย่างดีใจ ทว่าผู้มาเยือนกลับถือกระบี่เล่มยาวเข้ามาหา หานเขียวหรรษาทันทีว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้น นางพังหน้าต่างอย่างรวดเร็วป็นหน่อออกไปอย่างเขียวชาญ ก่อนจะออกวิ่งสุดชีวิตเพราะคนพวกนี้คงมิใช่แขกที่มาเยี่ยมเยียนในยามดีก แต่พวกมันคือศัตรูที่มาตามเอาชีวิตนาง!

แล้วใครกันที่ต้องการฆ่านาง? เป็นศัตรูพวกนั้นที่ช่วงชิงทุกสิ่งจากนางไป หรือเป็นหมิงหยางจ...

“จับตัวนางกลับมาให้ได้!”

หานเขียวหรรษาวิ่งหนีไปตามถนน หัวใจนางทั้งตื่นตระหนกและโศกเศร้าเสียใจ...

หรือหมิงหยางจจะเป็นคนชายมีตระกูลที่ต้องการฆ่านางปิดปากเพราะนางเป็นหญิงนางโลมทำให้เขาเสียชื่อเสียง?

“อยู่นั่น!” ชายร่างกำยำสามสี่คนกำลังจะตามนางทัน ทว่ามีมือหนึ่งจุดตัวนางเข้าไปในอ้อมแขน พาไปหลบซ่อนตัวในซอกหลืบหนึ่ง ทำให้ศัตรูไม่อาจเห็นตัวคนทั้งสองได้

“เสียงเจ้าไม่แหบแล้ว เหตุใดไม่เรียกร้องขอความช่วยเหลือ!” เขาตะโกนอย่างมีโทสะ เนื้อตัวสั่นเทาด้วยกลัวว่านางจะมีอันตราย

พอหันมาเห็นว่าคนที่ช่วยนางไว้เป็นใคร หานเขียวหรรษาปลั่งร้องไห้โฮ

แล้วทอดอีกฝ่ายไว้แน่น “ข้าไม่รู้ชื่อเจ้า จึงไม่อาจตะโกนเรียกเจ้าได้”

หมิงหยางจงหัวเราะร่วน มองสตรีตัวน้อยพูดจาเหินแสมเขาได้แม่ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้ “ข้าชื่อ...” เขาชะงักก่อนจะกล่าวต่อ “ข้าชื่อเฟิงอี้... ที่นี้ไม่ปลอดภัยแล้ว ข้าจะพาเจ้าไปพบสหายของข้า”

เขากล่าวปดกับนาง แต่เรื่องที่นางไม่ปลอดภัยเป็นเรื่องจริง เป็นเพราะต้องเตลยตัวไป อย่างไรก็ตามนางก็ย่อมสืบจนรู้ว่าเขาคลุกคลีอยู่กับหญิงนางโลม แต่ไหนแต่ไรความงามของสตรีนับเป็นเหตุทำลายบ้านเมืองให้เสียหายย่อยยับ พวกเขาย่อมไม่พอใจและนางย่อมถูกคนเหล่านั้นหมายหัวเอาชีวิต

แต่หมิงหยางจงไม่มีวันให้ผู้อื่นใดมาทำร้ายนางได้

หานเซียวหูเดินตามเขาไปอย่างว่าง่าย นางไม่เฝ้าถามเช่นทุกครั้ง ไม่สงสัยว่าเขาจะทำสิ่งใด มีศัตรูเป็นใคร เพราะตอนนั้นนางรู้เพียงว่าบุรุษชื่อเฟิงอี้กุมมือนางไว้เท่านั้น และนางไม่ต้องกลัวสิ่งใดอีกต่อไปแล้ว

หมิงหยางจงเคาะประตูหน้าจวนหลังหนึ่ง ที่นี้ไม่มีแขกมานานแล้ว ถึงมีก็เป็นเสียงก่นด่าของชาวบ้านหรือของขึ้นไฉไลอยเข้ามาระทบนหน้ายามเปิดประตู เพราะผู้อาศัยได้ชื่อว่าเป็นผู้ทรยศฮองเต้ ทรยศแผ่นดินของตน

วังหวังจิ้นก้าวเดินด้วยท่วงท่ารวนนักพรต เปิดประตูและกำลังจะกล่าวว่า “ข้ากำลังสวดมนต์ภาวนา ขอพวกท่านอย่าเพิ่งรบกวน” แต่พอเห็นสหายรักมายืนพร้อมกับสตรีนางหนึ่ง สีหน้าเรียบสงบของเขาพลันเปลี่ยนเป็นแตกตื่นปนประหลาดใจ เหตุใดคนผู้นี้ถึงมาหาเขาได้ ทั้งยังมาเอาดีก่อกำกับสตรีแปลกหน้าเสียด้วย!

“ฝ่า...”

“ข้าเองเฟิงอี้!” หมิงหยางจงรีบตบปัสสหายแล้วขยิบตาให้

อีกฝ่ายเองก็เป็นคนมีไหวพริบดีเยี่ยมจึงเอออไปตามน้ำ “อ้อเฟิงอี้! เจ้านี่เอง รีบเข้ามาก่อนสิ” วังหวังจิ้นยิ้มรับไมตรี ผายมือเชิญพวกเขาเข้าบ้าน

หานเซียวหูนั่งลงอย่างเรียบร้อย แต่พอเห็นบุรุษทั้งสองมีพูดจาที่รู้ว่า

คงมีเรื่องจะกล่าวกันเป็นส่วนตัว นางเป็นคนรู้มารยาทจึงตัดสินใจเดินออกไปจากห้อง และลงมือจัดของในยามใบน้อยเพื่อเตรียมตัวเข้านอน

“ฝ่าบาท...” วังหวังจิ้นก็ลงคำนับเต็มพิธี แต่หมิงหยางจงกลับก้มลงห้ามปรามเขา

“เจ้าลำบากมามาก อย่าได้คุกเข่าเพื่อเราอีก” หมิงหยางจงกล่าว พลางประคองสหายลงนั่ง “เราที่นี่เพราะมีเรื่องให้วุ่นเจ้า” เขามองไปทางประตูห้องหนึ่ง...เห็นเงาของทาสีเยียวหูหุบยัดข้าวของผ่านแสงเทียน

“แม่นางผู้นั้น...” วังหวังจิ้นมองตาม กำลังจะเอ่ยถามหาที่มาที่ไป แต่หมิงหยางจงกลับส่ายหน้า

“เราไม่รู้นางเป็นใครมาจากไหน แต่นางมักฝันร้ายบ่อยครั้ง คาดว่าคงไม่ใช่เรื่องดี เราเองไม่อยากถามหาที่มาที่ไปให้ทวนใจ ในเมื่อนางไม่คิดจะเล่า แต่เวลานี้เราหายตัวออกจากวัง ใครๆ ย่อมคิดว่านางเป็นตัวปัญหาทั้งนั้น ในอดีตแคว้นเฉียนฉินมีฮ่องเต้เจ้าสำราญ หญิงงามละมับ บ้านเมืองร่มจ่ม ราชสำนักขัดแย้ง หากขุนนางรู้ว่าข้าหนีนอกนอวังมาอยู่กับนาง มีหรือจะไม่ทำให้ชีวิตนางตกอยู่ในอันตราย?” หมิงหยางจงกำมือแน่น เอ่ยอย่างจริงจังกับสหาย “เราวนเจ้าดูแลนางให้ดีกว่า”

วังหวังจิ้นไม่รับรู้เรื่องในวังมานานแล้ว แต่ละวันเขามักจะสวดมนต์และนั่งสมาธิ จึงไม่อาจรู้ว่าราชสำนักมีเรื่องใดเกิดขึ้นบ้าง พอได้ฟังเรื่องราวคร่าวๆ จึงรู้ว่าทาสีเยียวหูกำลังตกที่นั่งลำบาก

“หากฝ่าบาทมีพระราชประสงค์ กระหม่อมย่อมอ่อนน้อมรับ”

หมิงหยางจงพยักหน้า ถอนหายใจก่อนจะกล่าว “ในวังเวลานี้ใช้ว่าปลอดภัย หากเราพานางกลับไปด้วย เกรงว่าชีวิตของนางหลังจากนี้ไม่อาจมีอิสระอีกต่อไป อยู่ก็คล้ายตายไปครึ่งตัว...”

“ทรงทำถูกแล้วพะย่ะค่ะ”

วังหวังจิ้นก้มหน้าลง เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าเหตุใดหมิงหยางจงจึงพาทาสีเยียวหูมาที่นี่

จนสกุลวังมีเพียงความสงบ ชาวบ้านต่างรังเกียจ ไม่อยากคบค้า กระทั่งคนนอกวังยังดูแคลน แล้วมีหรือราชสำนักจะให้ความสนใจ ตัววังหวั่ง-
จิ้นเองคล้ายเสียถอดเล็บ จอมยุทธ์ไร้เพลงกระบี่ ไม่มีสิ่งใดให้คนชั่วช้าพวก
นั้นเกรงกลัวอีกต่อไปแล้ว ที่นี้จึงเหมาะสมกับการซ่อนตัวหวนเขียวหวั่นไว้อย่าง
แนบเนียน

บุรุษทั้งสองต่างไถ่ถามทุกข์สุขมาตลอดหลายปี ว่าสุราไปหลายจอก ต่าง
ฝ่ายต่างรับรู้เรื่องราวของอีกฝ่ายกระทั้งเวลาผ่านไปค้ำมิด...

“แต่ไหนแต่ไรเจ้ามิเคยจับมือสตรีเดินไปไหนมาไหน มิใช่ว่าคราวนี้เจ้า
ถูกใจแม่นางน้อยเข้าหรือหรือ”

วังหวั่งจิ้นยามปกติพูดจาล้วนคิดอย่างรอบคอบ แต่ถ้าได้รู้สุราแล้ว
คำถามที่ถูกปิดไว้แน่นกลับพูดออกมาได้อย่างรวดเร็ว ทั้งยังกล่าวคำสนทนาม
จนเกินเลยขอบเขต หลายปีที่ผ่านมาเขามีเคยเห็นฮ่องเต้สนใจสตรีใด ที่ว่างาม
ล้ำก็ได้แต่งมาล้อยู่ตรงนั้น ที่ว่าเข่ายวนก็ได้แต่เมินเฉยไม่จำเป็นต้อง แต่พระองค์
กลับพาสตรีนางหนึ่งมาให้เขาดูแลเพื่อหลบซ่อนจากอันตรายทุกสิ่ง

สิ่งเหล่านี้หากไม่กล่าวว่าแปลกตา ก็อาจกล่าวได้ว่าตะวันขึ้นผิดทิศ

หมิงหยางจงหมุนจอกสุรบนโต๊ะเล่น คิดทวนอยู่หลายตลบ กลับมี
เพียงความหมายเดียวแวบผ่านไม่จางหาย

“ซำรักนาง...”

คำตอบนี้ทำให้วังหวั่งจิ้นสร้างเมา...

แต่กลับทำให้สตรีอีกคนที่กำลังจะก้าวเข้ามาหาพวกเขา ชะงักปลายเท้า
ยืนนิ่งอยู่อีกฟากของประตูทั้งที่หัวใจเต้นระรัว...

“ซำรักนางโดยมิได้ถามว่านางชื่ออะไร เป็นใคร...มีเรื่องเลวร้ายใดเคย
เกิดขึ้นกับนางบ้าง ข้าเพียงสัญญาต่อตัวเองในวันทีนางฝันร้ายว่าจะปกป้องนาง
เท่าที่ข้าจะทำได้...”

หวนเขียวหวั่นยืนนิ่งอยู่อีกครู่ ก่อนจะเดินย่องจากไปอย่างเงียบเชียบ
ความสับสนปรากฏขึ้นเป็นระลอกในอกนาง ไม่คิดว่าหมิงหยางจงจะมีใจให้

หญิงนางโลมเช่นนั้นได้!

เสียงฝีเท้าแว่วไกลออกไป...

วังหลวงจึ่งมองเงาหนึ่งผลุบหายไปจากหน้าประตู

“รับสั่งออกไปเช่นนี้ แล้วจะเสด็จกลับวังไปได้หรือพะย่ะค่ะ”

หมิงหยางจึ่งเองก็มองประตูบานนั้นอยู่นานแล้ว “ข้าคงเป็นบุรุษผู้เห็นแก่ตัวเท่านั้น” เขายึดตัวยืนขึ้น เดินโซเซตามเงาเล็กๆ ที่หายไป...

คืนนี้เป็นคืนเดือนมืด ทว่าท้องฟ้าพลันปรากฏแสงนวลสว่างกว่าคืนเดือนมืดครั้งไหน

สองร่างอิงแอบแนบชิด รับรู้ไออุ่นของอีกฝ่าย ความรู้สึกรักพลันเกิดเป็นความผูกพัน โชคชะตาที่ว่าแยกขาดกลับหลอมรวมเป็นหนึ่ง... หานเซียหวูได้รับความรักจากฮ่องเต้อย่างหมดสิ้น ภายใต้อ้อมแขนอันกำยำได้ฝากฝังความรักและเมตตาจากบุรุษผู้ครองแคว้นอย่างจริงใจ หัวใจของพระองค์นับจากนี้ได้มอบให้นางจนไม่อาจหลงเหลือให้ผู้ใด ร่างเล็กนอนหลับใหลไม่ฝันร้าย เพราะรู้ว่าใครได้ลบความฝันเหล่านั้นออกไปจนหมดสิ้น ชีวิตนางต่อจากนี้มีอยู่เพื่อระลึกถึงเขาเท่านั้น

“ข้าไม่หวังให้เจ้าจดจำข้าได้ เพราะหัวใจข้าได้จดจำเพียงเจ้าไว้แล้ว”

หมิงหยางจึ่งกล่าวคำนั้น มองดวงหน้าหนึ่งที่กำลังหลับซิดิ่ใกล้ หยิบกำไลหยกเงินที่ผูกติดตัวอยู่เสมอมาเพ่งมอง ก่อนค่อยๆ ประคองข้อมือเรียวเล็กขึ้นมาสวมมันไว้ ด้วยหวังว่าสักวันจะได้กลับมาพบนางอีกครั้ง...

มิทันได้รำลางจากกัน

จันทรารชอนกายท่านหายหนี

มิทันได้อยู่เฝ้าสักวี่

คืนเร้นท่านจำจาก ไม่หวนคืน

หนึ่ง

เปิดบันทึกองค์หญิงจำเป็น

สิ่งใดเรียกผูกพัน อันใดเรียกว่ารัก
สิ่งใดเรียกคำหนึ่ง อันใดเรียกว่าหว่าน
ข้าไม่เคยแยกมันออกสักครา
แต่เจ้าเป็นผู้สอนข้า...ผิงเพย

หากกล่าวถึงลูกขุนนาง พวกเจ้านิกถึงสิ่งใดกัน ผ้าแพรผืนสวย
ก้อนหยกก้อนทองที่กองตรงหน้า จวนใหญ่โตกินครึ่งสระบัวกว้าง? นั่นไม่ใช่
สำหรับข้า...วังผิงเพย

ทำไมนะหรือ?

นั่นเพราะข้าคือบุตรของวังหวังจิ้น ขุนนางตกยากผู้ถูกทางการริบ
ทรัพย์สินของตระกูลไปตั้งแต่ข้ายังจำความไม่ได้เสียด้วยซ้ำ ในวงการเมือง
สกปรกของเหล่าข้าราชการสำนักมักมีผู้แพ้และผู้ชนะเสมอ ฟาดินได้ลิขิตให้สกุล
วังผู้จงรักภักดีถูกพวกขุนนางชั่วรุมไล่ความ ตราหน้าว่าเป็นกบฏทรยศบ้าน
เมือง ท่านพ่อจึงถูกถอดยศที่เคยมีไปอยู่ในคุกหลวง ใช้ชีวิตอยู่ไม่เท่าตาย ตาย
ไม่อาจปลงล้าง...

ที่ว่าหลายปีนับจากนั้นได้มีพระราชโองการของฮ่องเต้ ให้ท่านพ่อกลับมารับหน้าที่ปัดกวาดชั้นหนังสืออยู่ในซอกหลังหอสมุดหลวง ซึ่งนับเป็นฐานะอันต่ำต้อยไม่ต่างจากชั้นที่ แม้สิ่งนี้จะเป็พระเมตตาจากพระองค์ แต่ท่านปู่กลับไม่อาจทำใจเห็นบัณฑิตอันดับหนึ่งแห่งชิงจวนต้องโดนตัดอนาคตเบื้องหน้า จึงตรอมใจจนสิ้นชีวิต ไม่นานท่านย่าและคนอื่นๆ ต่างตายจากไปหมด เหลือเพียงท่านแม่ที่คอยอยู่เคียงข้างท่านพ่อและคลอດเข้าออกมาเท่านั้น

เราทั้งสามใช้ชีวิตสุขๆ ทุกๆ ท่านแม่เองแม้จะทำงานอย่างหนักขนาดไหน แต่ก็ไม่ว่าจะมีเงินมีใช้อย่างสุขสบายเพราะนับเป็นงานที่ไม่สมค่าจ้าง กระทั่งเงินเก็บเริ่มร่อยหรอ จวนที่เคยมีเครื่องเรือนมากมายถูกริบจนแทบไม่เหลือ สกปรกเองไม่มีผู้ใดคบค้า ไม่มีผู้ใดหนุนหลัง ไม่นานเชื่อว่าหวังจิ้นก็เลื่อนหาย ไม่สลักสำคัญอีกต่อไป...

ข้าส่ายหน้าไล่อดีตอันเจ็บปวดที่เคยพัวพันข้ากับผู้อื่นมานับสิบครั้ง พลางยกมือเปิดสมุดบัญชีเพื่อตรวจดู

“เฮ้อ...ติดลบอีกแล้ว!”

เวลานี้ข้าได้แต่ถอนหายใจออกมา นี่ไม่ใช่สภาวะแย่แะที่สุด แม้ทุกครั้งสมุดบัญชีไม่เคยติดลบ เพียงแค่พออยู่พอใช้ไปวันๆ แต่เวลานี้ท่านแม่ของข้าล้มป่วยด้วยโรคที่ต้องใช้เงินหลายตำลึง ทำให้ข้าต้องทำงานหนักขึ้นอีกหลายเท่าตัว

หลายวันก่อนท่านพ่อตัดสินใจขายเครื่องประดับท่านแม่ที่มีอยู่น้อยชิ้น ยกเว้นกำไลหยกเงินที่ท่านแม่สั่งห้าม เพราะไม่อาจตัดใจขายแม้จะมีราคา มากกว่าหยกชนิดใด ข้าได้นางอยู่หลายครั้ง ยกแม่น้ำทั้งห้ามากล่าวหาของขึ้นนี้มีราคาพอให้เราจับจ่ายใช้สอยไปอีกหลายเดือน แม้ข้าอยากจะทำมันไปขายใจแทบขาด แต่ท่านแม่กลับไม่ยอมใจอ่อน กล่าวกับข้าด้วยคำตอบเดิมว่า

“ผิงเพย...กำไลหยกเงินนี้มีความหมายต่อเจ้าและแม่มากนัก”

“สำคัญอย่างไรหรือท่านแม่...ท่านพอให้ท่านไว้ใช้หรือไม่ เชื่อข้าเถิด อย่างไรท่านพอยอมไม่โกรธท่าน”

ท่านแม่สายศิระชะช้าๆ ยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก นางไม่เคยบิปรากพูดเลย ว่าใครเป็นคนให้ ข้าจึงไม่อยากถามเท่าไร เพียงสงสัยว่ามันสำคัญเท่าชีวิตของนางเขียวหรือ?

เวลานี้ท่านแม่นอนบนเตียงไม้หลังเก่ากับชุดสีขาวเหลืองเงินชุดโปรดของนาง ท่านพ่อกล่าวว่าพวกเราจำเป็นต้องหาเงินให้มากที่สุด เพราะยาของท่านแม่ต้องใช้สมุนไพรซึ่งเก็บไว้ในวังหลวงเท่านั้น จึงพบได้น้อยและหาได้ยาก และที่สำคัญ ราคาแพงหูฉีก ทุกวันนี้ข้าจึงหารายได้เล็กๆ น้อยๆ ด้วยการรับจ้างปักผ้า ช่วยเหลือท่านหมอต้มยาบดยาและสอนหนังสือลูกพ่อค้าในชิงฉนวน แม้ข้าเป็นหญิง แต่ท่านพ่อกลับสอนหนังสือให้ไม่น้อยหน้าบุรุษ ข้าจึงอ่านออกเขียนคล่องไม่แพ้ลูกขุนนางคนไหน

“เป็นหญิงไยต้องเอาแต่เฝ้าบ้านเลี้ยงดูบุตร?” คำนี้ข้าจำใส่ใจตั้งแต่มยังเล็ก

วันนั้นห้องฟ้าแจ่มใสเช่นทุกวัน ข้ารีบเดินไปที่เรือนเย็บปักของสกุลจิวอย่างรีบเร่ง ด้วยเกรงว่าจะถูกไล่ตะเพิดหากไปสายเสียตั้งแต่สองสามวันแรก จวนสกุลจิวใหญ่โตสมฐานะเจ้าบ้าน เพราะนายท่านสกุลจิวคือขุนนางชั้นหนึ่งในราชสำนัก มีภรรยาเป็นหญิงงามสี่ตระกูล บุตรธิดาอีกห้าคน และอ่องน้อยจิวจิวินนี่ บุตรคนโปรดของนายท่าน ซึ่งคอยคุมกิจการเรือนเย็บปักแห่งนี้

อย่างไรก็นับเป็นสกุลใหญ่อันเลื่องชื่อ ใครๆ ต่างก็อยากผูกมิตรไมตรี เพราะนอกจากอำนาจแล้ว สกุลจิวยังมีห้างร้านใหญ่โตและหอศุภนิภา⁴ หลายแห่งที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแล

สาวใช้ในเรือนพาข้าไปยังห้องหนึ่ง ซึ่งมีกองผ้าโตเท่าภูเขาอยู่ที่มุมห้อง ดูแล้วต่อให้เย็บจนดึกดื่นก็ไม่สามารถเย็บให้เสร็จได้ ปกติพวกเราจะเย็บผ้าด้วยกันที่เรือนด้ายเงินของคฤหาสน์ แต่มาวันนี้นางกลับให้ข้าไปเย็บผ้าผู้เดียว ข้าชะงักท่ามกลางหน้านางอยู่ครู่หนึ่ง เป็นเพราะได้ยินข่าวลือแปลกๆ ในจวนนี้อยู่บ้าง แต่ก็ไม่กล้าเดินตามไปไม่ได้กล่าวโต้แย้ง อย่างไรก็ตามก็เป็นเพียงผู้รับเงิน

4

หอศุภนิภา คือหอนางโลม

หากมีทำตามนายเกรงว่าจะหางานที่เงินดีกว่านี้ไม่ได้ จึงไถ่ถามด้วยสีหน้า
ยิ้มแย้มไปแทนว่า

“เหตุใดวันนี้ นายหญิงถึงสั่งให้ข้าเย็บผ้าคนเดียวเล่า”

นางเล็กคิ้วพลงคลี่ยิ้ม ก่อนจะกล่าว “แม่นางวังเย็บผ้าสวยถูกใจนายหญิง
เป็นอย่างมาก นายหญิงจึงจ้างแม่นางเพิ่มอีกหนึ่งคนทำสิ่ง หากแม่นางเย็บผ้า
กองนั้นหมดเพียงผู้เดียว งานอาจดูหนักไปบ้างแต่ค่าจ้างภายในหนึ่งวันนับว่า
สมราคา หากแม่นางไม่พอใจ นายหญิงจะหาคนอื่นมาทำแทน”

นางก้มหน้าทำท่าจะหันหลังเดินกลับ แต่ข้ากลับรั้งแขนนางไว้ เพียง
ไต่ย่นคำว่าหนึ่งตำลึงตาข้าก็โตขึ้นมาทันที อย่างไรก็ตามเงินหนึ่งตำลึงนี้ก็ถือว่า
มากโข ใช้จ่ายเป็นค่ายาของท่านแม่ได้อีกหลายสัปดาห์ จึงรีบพยักหน้าพูดรับว่า
“ข้าตกลง!”

ข้าสาวเท้าเดินไปเย็บผ้ากองโตอย่างไม่คิดมากอีก นางมองข้าอยู่ครู่
อมยิ้มนิดๆ แล้วเดินออกไปจากห้อง ทิ้งให้ข้านั่งเย็บผ้ากองโตอยู่ผู้เดียว

ยามแปดข้าทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นท้องฟ้าเริ่มทอแสง
สีส้ม ยังเหลือกองผ้าอีกเล็กน้อยไม่นานคงได้รับเงินกลับบ้านแล้ว ข้าจึงคิด
เร่งมือไวๆ มิได้ทันสนใจสิ่งใด กระทั่งมีเสียงบุรุษผู้หนึ่งกระซิบเบาๆ อยู่ข้างหู
“เจ้าเย็บผ้าได้สวยยิ่งนัก...”

นี่คือต้นเสียงของข้าลือและค่าจ้างเย็บปักอันแสนแพง บุรุษผู้นี้คือ
อ่องน้อยจิวจินฉี หนึ่งในขุนชายสกุลจิว เขาคว้ามือข้าที่เข้าถือผ้าเช็ดหน้าปัก
เสร็จไปकुมไว้ ค่อยๆ บรรจงจับหลังมืออย่างนิ่มนวล ทว่าข้ากลับสับสนมือหนี
อย่างตกใจจนแทบพลั้งลงพื้น แล้วทำท่าโกรธซึ่งเป็นปฏิกิริยากับเขา เหตุใด
จะยอมให้บุรุษที่ไม่ได้รักแตะต้องตัวง่าย ๆ เล่า! ในวังหลวงมิได้อบรมนิสัย
คุณชายเหล่านี้เลยหรือ?

แต่ข้ามิได้สงสัยพฤติกรรมอันน่ารังเกียจเหล่านี้เท่าไรนัก เพราะชื่อเสียง
ของอ่องน้อยผู้นี้ลือลือในความเจ้าชู้เสเพล เขาเป็นหนุ่มมากเสน่ห์ที่สตรีใน
ชิงฉวนต่างพากันหลงใหล แต่ใช้ว่าหญิงสาวทุกคนจะยอมพ่ายเสน่ห์ในตัวเขา

บางคนขัดขึ้นไม่ยินยอมจนมีเรื่องราวใหญ่โต แต่ท่านอ่อนน้อมจึงกลับมิได้สนใจเท่าที่ตอบโต้ของพวกนางเท่าไร ทำให้หลายครั้งเกิดการขึ้นใจพวกนางขึ้น

จึงเห็นสี่ขุนนางใหญ่ผู้เป็นพ่อเองมิเคยห้ามปรามบุตรชาย ข้ายังคอยหาหญิงโศคร้ายมารับใช้ปรนเปรอบุตรชายไม่ซ้ำหน้า งานเย็บปักนี้มิเพื่อค้นหาสาวงามมาทำหน้าที่ หญิงสาวบางรายเช่นข้าไม่มีทางเลือกเท่าไรนัก แม้ได้ยินข่าวลือพวกนี้อยู่บ้าง แต่ยังเสียดายมาทำงานเพราะหวังเพียงค่าจ้างแสนแพง ที่พวกเราพอทำได้คือหลีกเลี่ยงช่วงเวลาพลค่าที่จิวจินฉีจะกลับเข้าจวนมาเจอข้า มิเช่นนั้นอาจกลายเป็นหญิงบำเรอให้เขาต่างๆ

แต่วันนี้ดวงของข้าคงไม่ดีเท่าไร ยังไม่ทันมีดีค่าเจ้าบ้านนี้ก็ดันกลับมาพอดี!

“ท่านไม่มีสิทธิ์ตะตองตัวข้า!” ข้าทำหน้าที่ไม่พอใจให้เขารู้ พลงขยับถอยหลังอย่างระวังตัว

จิวจินฉียิ้มเย้ยหยันที่มุมปาก จับมือข้าที่สะบัดออกไว้นั่น

“เจ้าคิดว่าค่าจ้างในหนึ่งวันรวมสิ่งใดไว้ในนั้นบ้างแม่นางวัง” สีน้ากวนประสาทของเขากำลังยั่วโมโหข้า จงใจยื่นใบหน้าเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

ข้าร้อนใจอย่างหนัก จ้องตาเขม็งพลงตอบทันที “ข้าคิดว่านั่นคือค่าจ้างที่จิวจินฉีให้ข้าเป็นค่าเย็บปักผ้าสามสิบผืนกองนั้น!”

ข้าถลึงตาใส่ ขึ้นวีเรียวยาวซึ่งเต็มไปด้วยแผลจากปลายเข็มไปยังผ้ากองโตที่เพ่งปักเสร็จตรงมุมห้อง

‘คิดว่าจะอย่างไรหรือ? อย่างกับมารดาเจ้ามิได้ใช้ข้าเย็บทาสเช่นนั้น!’

ข้าแอบตะโกนดำใจ ก่อนสะบัดมือออกอีกครั้ง แต่คราวนี้จิวจินฉีใช้แรงทั้งหมดบีบมือข้าไว้นั่นไม่ยอมปล่อยแบบง่ายดายอีกแล้ว ข้ามองหาคนช่วย แต่สาวใช้ที่ยืนอยู่เต็มห้องกลับไม่มีใครกล้าช่วยเหลือข้าสักคน ข่าวลือที่เคยได้ยินดูแล้วคงเป็นเรื่องจริง เจ้าบ้านนี้ไล่ซินใจสตรีไม่เลือกหน้า! ทั้งยังทำจนเป็นเรื่องปกติ สาวใช้ทั้งหลายเลยไม่สะทกสะท้านหากข้าจะกลายเป็นเหยื่อของจิวจินฉีไปอีกคน

ข้าสอคล้ายสายตามองรอบห้อง เห็นพวกนางบางคนยืนก้มหน้าอย่างละอายใจ บ้างก็มอมขี้ขึ้นสบตาข้าเป็นพักๆ เหมือนอยากรู้ว่าอะไรเกิดขึ้นกับตัวข้าแต่ก็ไมกล้ามองเต็มๆ ตา

เวลาคับขันเช่นนี้ควรทำอะไรดี!

“ข้าให้เจ้าเพิ่มอีกห้าตำลึงทอง⁵” จิวจินฉีหยิบถุงเงินออกจากสากเสื้อรวบรวมมือทั้งสองข้างของข้าเอาไว้เหนือศีรษะ ทำให้ข้าไม่สามารถเดินหนีได้อีกแล้ว ยึดถุงเงินเข้ามาในอก ทำเอาหน้าข้าแดงด้วยความโกรธระคนอาย

ปฏิกิริยานี้ทำให้จิวจินฉีพอใจเป็นอย่างมาก เขายิ้มน้อยแล้วลูบแก้มข้าเบาๆ อย่างหยอกล้อ

ข้าจึงได้สติว่าต้องรีบทำอะไรสักอย่างแล้ว!

ข้ามองซ้ายมองขวา ห้องนี้เหมือนถูกจัดมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ และน่าจะเป็นห้องของเจ้าบ้านนี่ชัดๆ ด้านซ้ายคือกองผ้า ด้านขวาคือเตียงนอนหลังยาว นี่ข้าคงไม่ได้มองสภาพห้องก่อนเหยียบเท้าเข้ามาแน่ เพราะมัวแต่รีบร้อนหันหลังปักผ้าแลกข้อเสนอเงินตำลึงพิเศษจากนายหญิง มิน่าเล่า... เหตุใดสาวใช้ถึงจงใจให้ข้ามาปักผ้าผู้เดียวสามสิบผืน คงเป็นอุบายรังแกลอจิวจินฉีกลับมาจากหอศุภนิภาตอนสายสินะ!

“ข้ารู้ว่ามารดาของเจ้ากำลังป่วยหนัก ในฐานะลูกขุนนางจึงต้องช่วยเหลือกันในเมื่อสกุลวังกำลังลำบาก...”

“หุบปาก! ในเมื่อเจ้ารู้ดี โยถึงทำกับข้าเช่นนี้!” ข้าทำน้ำเสียงเย็นเยียบไร้มิตรภาพ ทั้งที่จิวจินฉียังไม่ทันกล่าวจบประโยค ยิ่งเขาแสร้งเป็นคนดี ข้าก็ยิ่งรู้สึกสะอิดสะเอียน

จิวจินฉีก้มลงมากระซิบข้างหู ทำให้ใบหน้าเขาอยู่ห่างข้าไม่ถึงคืบ เส้นผมยาวสลวยที่ถูกมัดตลกๆ ของเขาจึงหล่นมาเคลือบเคลือบที่คอข้า ทำให้หน้าข้าร้อนแดงขึ้นมา

⁵ ตำลึงทอง คือค่าเงินของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ตำลึงทองเท่ากับ 10 ตำลึงเงิน ซึ่งมีน้ำหนักประมาณ 31 กรัม

“เจ้าไม่จำเป็นต้องรู้เหตุผล ในเมื่อรับเงินแล้วก็จงปรนนิบัติข้าซะ!”

จี้จวินฉีแบกข้าขึ้นป่า ก้าวยาวๆ ไปที่เตียงก่อนจะผลักข้าลงบนเตียงอย่างรุนแรง

ทว่ามีหรือที่คนเช่นข้าวังผิงเพยจะยอมตกเป็นหญิงบำเรอให้เขาโดยง่าย?

ข้าจึงอาศัยตอนที่เจ้าบ้านนั้นเผลอตัวลงมา ถีบเข้าที่หน้าท้องจนเขาหายใจไม่ลงล้มลงไปกับพื้น เมื่อเห็นว่าเจ้าบ้านกำลังมึนงง จึงรีบอาศัยจังหวะดีวิ่งหนีออกจากห้องไปสุดฝีเท้า ขณะได้ยินเพียงเสียงจี้จวินฉีตะโกนบอกสาวใช้ให้จับข้าดังไล่หลังมา

ข้าจึงเร่งออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็มายืนอยู่หน้าจวนสกุลจี้แล้ว

“แฮก แฮก...” พักหายใจหอบหนึ่งแต่ยังไม่ทันออกวิ่งต่อ เมื่อข้าหันหลังไปก็เห็นว่ารับใช้ชายตัวโตกำลังตามมาจับ แม้พยายามผินวิ่งแต่เร็วแรงที่มีกลับหมดลงเสียดื้อๆ

วินาทีที่คนพวกนั้นกำลังจะถึงตัว ข้าได้แต่หลับตาปี แต่แล้วกลับมีฝ่ามืออันอบอุ่นมารวบเอาไว้ และคว้าตัวข้าขึ้นไปนั่งบนหลังม้า

“อย่า!” เสียงบุรุษแปลกหน้าตะโกนสั่งอาชาคูใจ ในเมื่อสะบัดสายบังเหียนสุดแรงทำให้เจ้าม้าออกวิ่งทะยานอย่างรวดเร็ว

ข้าเกาะชายเสื้อเขาแน่น หันไปเฝ้ายัยจี้จวินฉีที่เดินออกมามองทั้งยังกุมท้องไปด้วย ดูท่าทางเหมือนเผลอโกรธสุดขีด แต่ช่างปะไร! คนดีเช่นข้าฟ้าดินคุ้มครอง คนชั่วเช่นเขาฟ้าดินลงโทษ อยากรอความดีย่อมชนะความชั่วอยู่วันยังค่ำ!

“ฮ่าๆๆ” ข้าหัวเราะอย่างมีชัยก่อนจะรู้สึกได้ถึงความผิดปกติ

เอ๊ะ! ไม่ใช่สิ นี่ข้ากำลังนั่งมาร่วมกับใครกัน? แล้วบุรุษผู้นี้มาช่วยข้าเน่หรือ?

ข้ามองแผ่นหลังชายแปลกหน้าสลับกับม้าสีน้ำตาล และเริ่มโวยวาย

เสียงดัง

“หยุดม้เดี๋ยวนี๋ ข้าบอกให้หยุด!”

นอกจากจะตะโกน ข้ายังใช้มือตบตีแผ่นหลังเขา ทำเอาชาวบ้านหันมามองพวกเราทั้งตลาด ข้าเพิ่งผ่านเรื่องน่ากลัวมา ถึงเขาจะช่วยได้ แต่ใช้ว่าจะไม่ทำอะไรซ้ำนี้?

“ท่านจะพาข้าไปที่ใด!”

ผีเท้าม้าพ่นความเร็วลง แม่ค้าตามตลาดเริ่มสนใจพวกเรา ทั้งสองคนหนึ่งมักกลายเป็นจุดเด่นในพริบตา ชายแปลกหน้าหันซ้ายมองขวาดูท่าร้อนใจเป็นอย่างยิ่ง คล้ายไม่ชอบเป็นจุดสนใจเท่าใดนัก แต่ข้ากลับสบายอกสบายใจ เพราะหากเขาเป็นโจรชั่ว อย่างน้อยจุดเด่นเช่นนี้ก็ยิ่งพอเป็นทางรอดให้ข้าบ้าง บ้านข้าอยู่แถบนี้ คนทั่วไปในตลาดโยจะไม่รู้จักข้ากันเลยเล่า?

“แม่นาง...ข้าไม่คิดทำเรื่องชั่วช้าเช่นนั้น หวังเพียงควมม้าม่าไกล มิให้พวกชั่วช้าสกุลจี้ตามทัน” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด มองฝูงชนด้านหลังค่อยๆ จางลงให้เห็นถนนที่ผู้คนเดินขวักไขว่ มิใช่หมาหรือคนของสกุลจี้ที่กำลังตามมาจับข้า “อย่างไรที่นี้ก็ยังไม่ปลอดภัย ให้ข้าไปส่งแม่นางที่จวนเถาะ”

ข้าฟังน้ำเสียงทุ้มต่ำซึ่งดังผ่านผ้าคลุมสีดำที่คลุมถึงจมูก รู้สึกคุ้นเคยกับคนผู้นี้ขึ้นมา

ผมของเขาที่รวบขึ้นสูงปลิวตามสายลมเบาบาง ประกายคมกริบในดวงตาแอบแฝงแววอบอุ่นและอ่อนโยน ยามเขาหันมาประสานสายตา ข้าก็ไม่คิดสงสัยคนผู้นี้อีกต่อไป ใจคนเรามากลို့ได้ทางเววตา และเววตามันคงหนักแน่นผู้นั้นได้กล่าวคำจริงออกมาจนหมดสิ้น ทำให้ข้าเชื่อถือและรู้สึกปลอดภัย จึงเสียงเชื่อบุรุษลับผู้นี้สักครั้ง

“ได้...” ข้าพยักหน้า พลางหันไปยิ้มให้ผู้คนรอบด้านเพื่อแก้สถานการณ์ “ไม่มีอะไรให้ดูแล้ว ข้าแค่ทะเลาะกับพี่ชายท่านนี้เท่านั้น พวกท่านกลับไปค้าขายกันต่อเถิด!”

พอคำแม่ชายต่างส่ายหน้าแล้วเดินจากไป บางคนบ่นอุบอปปี้เสียตายเงิน

ตำลึง ไม่นึกว่าเวลาเพียงเท่านั้นข้าได้กลายเป็นเรื่องลงพนันอย่างสนุกสนาน พวกเขากล่าวกันว่าชายผู้นี้เป็นคนรักของข้าหรือไม่ พอได้ยินว่าพี่ชาย ข้าฝ่ายที่พนันว่าข้ามีคนรักเลยเสียเงินตำลึงให้อีกฝ่าย เพราะหากใครมาพัวพันกับข้าเพียงไม่กี่เค่อ⁶ คนที่เห็นก็พากันกล่าวลงพนันกันสนุกปาก ทว่าเรื่องนี้มิใช่เรื่องแปลกอันใดสำหรับข้าอีกแล้ว

เพราะตลอดสิบห้าปีที่ผ่านมา...บุตรีสกุลวังมิเคยมีบุรุษบ้านใดมาสู่ขอเลยสักคน

ม้าค่อยๆ เดินออกไปตามตรอกแคบๆ มันสะบัดหางเบาๆ ก่อนจะหยุด ลงหน้าประตูจวนสกุลวัง ภายใต้แสงอาทิตย์อัสดงที่สาดลงมาบนตัวเขา ทำให้เจ้าของร่างนั้นดูเปี่ยมบารมีและน่าเกรงขามไม่น้อย บุรุษแปลกหน้ามองมาที่ข้าอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นถึงแล้วจึงกระโดดลงจากหลังม้าอย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะยื่นมือมาให้ข้าจับยึดไว้

ข้ายื่นมือไปจับพลาถันตัวลงจากหลังม้าอย่างทุลักทุเล รู้สึกไม่คุ้นกับการขี่ม้าเอาเสียเลย...

“ขอบคุณท่านมาก...หากไม่ได้ท่าน ข้าเหนื่อยคง...” ข้าหุบสายตาลงอย่างละอาย ความจริงไม่ควรมือไม้ไปตบตีหลังเขาโดยไม่ยอมฟังเหตุผล ตัดสินคนดีว่าเป็นคนเลวทั้งที่เขาช่วยเหลือไว้แท้ๆ

“แม่นางอย่าได้คิดมาก หากข้าเป็นแม่นาง ย่อมไม่อาจไว้ใจคนแปลกหน้าเช่นกัน” น้ำเสียงไม่อ่อนไม่แข็งพูดปลอบร่าล่งรู้ความในใจของข้า

ข้าเงยหน้าขึ้นยิ้มขอบคุณ

“เช่นนั้น...ท่านพอเอ่ยนามให้ข้าน้อยรู้ได้หรือไม่? หากพบกันคราวหน้า ข้าหวังพึงเฝ้าขอตอบแทนท่านบ้าง”

เขาก็มหันพลาถันถอยมือ “ข้าไม่สามารถบอกแม่นางได้ ขอภัยด้วย”

พอเห็นแวตาลำบากใจ ข้ายอมคาดเดาสถานการณ์ได้ จากการแต่งกาย

⁶ เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาแบบจีนโบราณ โดยที่ 1 เค่อเป็นเวลาประมาณ 15 นาที

ที่ดำทะเมนไปทั้งชุดกับผ้าคลุมที่งัดใจปิดบังใบหน้า หากไม่เป็นยอดฝีมือในยุทธภพ ก็ย่อมเป็นมือสังหารที่ทำงานเบื้องหลังให้ผู้ใดอยู่แน่ คนเช่นนี้อย่างไรย่อมไม่มีวันบอกชื่อเสียงเรียงนามให้ใครได้ยินโดยง่ายตาย

ข้ายมพลางคำนับกลับอย่างมีมารยาท

“ข้า่น้อยล่วงเกินท่านแล้ว”

เขายกมือขึ้นไม่ถือสา มองส่งข้าเข้าประตูจน

“แม่นางวัง...”

ข้าหันไปตามเสียงเรียก แต่พอเรียกเสร็จเขาก็กลับมีแววลังเลอยู่ครู่

“ท่านจอมยุทธ์มีเรื่องใดหรือ” ข้าขมวดคิ้วงุนงง จู่ๆ ทำให้เขากลับเปลี่ยนไปกะทันหัน

“ข้าขอเตือนแม่นาง อย่าได้ข้องแวะกับคนสกุลจวี้อีก” สายตาเขาเปลี่ยนเป็นดุตันมาดร้าย คล้ายแค้นใจคนสกุลจวี้อันเป็นอย่างมาก

“ทำไมหรือ?” ข้าถามขึ้นอย่างสงสัย แต่เขาก็กลับพูดย้าคำเดิม

“ข้าขอเตือนแม่นางอีกครั้ง อย่าเข้าใกล้คนสกุลจวี้อีก...ลาก่อน” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังก่อนจะยกมือขึ้นกุมคำนับอย่างมีมารยาท แล้วควมมำออกไปอย่างรีบเร่ง ผ้าโพกผืนดำของเขาโบกสะบัดเบาๆ ตามท่วงท่า รวากับลีทองฟ้ายามราตรี...เหตุใดภาพนี้ถึงได้ดูคุ้นตานัก?

“เดี๋ยว!” ข้าตะโกนเมื่อนึกสิ่งใดขึ้นมาได้อย่างกะทันหัน

แม้จะอายุสิบห้า แต่ข้าว่าข้าจะไม่มีนิสัยช่างสงสัยเกด

ตอนยังเล็กข้าเคยพลัดตกเหวลึกกระหว่างที่ขึ้นเขาไปไหว้พระ ครั้งนั้นมีบุรุษแปลกหน้าเข้ามาช่วยเหลือรับร่างข้าไว้ไม่ให้บาดเจ็บ เป็นเพราะภูเขาลูกนั้นกว้างทั้งเขายังลึกหลายจั้ง⁷ พวกเราจึงใช้เวลาอยู่สามวันถึงออกมาจากเขาลูกนั้นได้ ระหว่างนั้นเขาปฏิบัติกับข้าราวพี่ชายผู้แสนดี คอยดูแลไม่ให้ข้าหิว ทั้งยังไม่ปล่อยให้ข้าคลาดสายตา ไม่แปลกนักหากข้าจะรู้สึกคุ้นเคยสายตาและท่วงท่าของเขา ทั้งยังคอยทำตัวติดเขาหนีบตลอดสามวันนั้น

⁷ จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนโบราณ โดยที่ 1 จั้งยาวประมาณ 2 เมตร

กระทั่งพวกเราเดินทางมาถึงหมู่บ้าน เขาถึงปล่อยข้าทิ้งไว้ข้างถนนแล้วจากไปอย่างรีบเร่ง ส่วนข้าด้วยความที่เป็นเด็กก็เอาแต่ร้องไห้จ๊าดคิดว่าแม้กระทั่งที่ยึดหลักสุดท้ายยังทิ้งข้าไว้อีกคน แต่ไม่นานชาวบ้านที่สัญจรผ่านไปมาเห็นเข้า ก็จำได้และพาข้ามาส่งหน้าจวนสกุลวัง ท่านพ่อท่านแม่อธิษฐานให้ข้าที่เห็นข้าเนื้อตัวมอมแมม พวกนักกล่าวโทษตัวเองยกใหญ่แล้วจับข้ามาสำรวจเนื้อตัวเพื่อหาบาดแผล แต่กลับพบเพียงรอยถลอกของกิ่งไม้บนข้อแขนที่มีเศษผ้าสีดำของชายแปลกหน้าพันอยู่ คนอื่นๆ ต่างก็ทักว่าข้าดวงแข็ง ทั้งยังเฉลียวฉลาดรู้จักเอาตัวรอด เป็นท่านพ่อที่มองเศษผ้าแล้วเงิบกริบไปทันตา สายตาคู่ นั้นสะท้อนไหวเป็นอย่างมาก คล้ายเศษผ้าผืนเล็กได้บอกความหมายในตัวคนผูกไว้จนหมดสิ้น แต่ข้าที่ยังเด็กกลับไม่เคยรู้ความหมายใดๆ ได้แต่คว้าหมั่นโถวมาเคี้ยวกินด้วยความหิวเท่านั้น

“เป็นท่านหรือไม่...”

ข้าสำเหนียกขณะที่ถอนหายใจ แม้เวลานี้ไม่อาจจำใบหน้าผู้มีพระคุณในอดีตได้ แต่เบื้องลึกข้ากลับมั่นใจมากกว่า ชายแปลกหน้าผู้นี้อาจเป็นคนเดียวกับพี่ชายผู้มีพระคุณคนนั้น

แต่เหตุใดเขาถึงปรากฏตัวยามข้าตกอยู่ในอันตรายเสมอ... เรื่องนี้นับเป็นเหตุบังเอิญหรือ...

เสียงฝีเท้ามาดังไกลจนไม่อาจได้ยินชัด ข้าได้แต่หันหลังกลับอย่างยอมจำนน จะเป็นใครก็ไม่มีประโยชน์อีกเพราะเขาจากไปไกลแล้ว

“นั่นเจ้ามากับใคร”

ข้าสะดุ้งสุดตัวแล้วหันไปตามเสียง เห็นท่านพ่อยืนมองอยู่ตั้งแต่เมื่อไร ไม่อาจรู้ สายตาเต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัย

แน่ละ... ข้าไม่เคยคบหาบุรุษไหนเปิดเผย เรื่องความรักนับเป็นเรื่องห่างไกลตัว เพราะตลอดสิบห้าปีที่ผ่านมา เรื่องในอดีตที่ท่านพ่อถูกใส่ความยังคงมีผู้คนจดจำได้ไม่น้อย แล้วใครเล่าจะอยากสู่ขอภรรยาของสกุลน้าอัยศมาเป็นสะใภ้? จึงนับเป็นเรื่องแปลกประหลาดหากข้านั่งบนหลังม้าร่วมกับใคร

เช่นนี้

“ลูกไม่รู้...แต่เขาช่วยลูกไว้”

ข้ามองฝูงคนบนถนนของคนที่เพิ่งจากไปพลางขมวดคิ้วอย่างขบคิด เรื่องของเขารบจนใจเข้าเป็นอย่างมาก เขาใช้พี่ชายผู้มีพระคุณหรือไม่ เป็นไปได้หรือไม่? ที่มีคนบังเอิญผ่านมาช่วยเขาได้ทันเวลาเช่นนั้น หรือทั้งหมดซ้ำเพียงคิดมากไปเองเท่านั้น

“ช่วยเจ้า?” ท่านพ่อทวนคำ ดวงตาคมกริบหันมองรอยฝูงเงาจางบนถนน คล้ายกำลังหาใครบางคน

“ใช่ ช่วยข้า...จาก...เอ่อ...อ่องน้อยสกุลจิว” ยิ่งพูดเสียงข้างยิ่งเบา เพราะรู้ตัวว่าเมื่อครูได้ฝันข้อห้ามของท่านพ่อ

พอท่านพ่อได้ยินชื่อคนสกุลจิวเขาก็ถึงกับโกรธจนหน้าแดงไม่เก็บอาการ มือทั้งสองข้างบีบกำแน่นอยู่ข้างกาย ทำเอาคนมองเช่นข้ากลัวขึ้นมาเสียตื้อๆ

“ผิงเพย!”

ข้าสะดุ้งโหยง ฟังท่านพ่อว่ากล่าวอีกหลายประโยค

“พ่อเคยบอกเจ้าหลายครั้งแล้วใช่หรือไม่ ว่าห้ามไปทำงานที่เรือนเย็บปักนั้น!” ท่านพ่อจับไหล่ทั้งสองข้างของข้าเขย่า ล่ำวลงเนื้อตัวข้าด้วยสีหน้าพรึ่นพรี้งราวกับร่างกายนี้แตกสลายได้

“ท่านพ่อ อย่าโกรธข้าเลย ข้าขอโทษ” ข้าก้มหน้าสำนึกผิด ก่อนจะยิ้มและทำเสียงออกดื้อน “แต่วันนี้ข้าได้มาทำตาส่งทองเขียวละ! ต่อให้ทำทั้งชาติเกรงว่าพวกเราจะไม่มัวนหาได้สักครั้ง!”

ท่านพ่อไม่ยอมหายโกรธ แต่กลับเบนหน้าหนี

ข้าเคลื่อนตัวไปขวางหน้าอย่างทุกครั้งที่เวลาทำสิ่งใดผิด ยกเหตุผลทั้งหมดมากล่าวอ้าง “ท่านก็รู้ว่าค่าของท่านแม่ใช้เงินมากแค่ไหน อย่าหวังเลย ข้าไม่ได้ถูกทำร้าย วันนี้ก่อนข้าจะถูกอ่องน้อยจับตัวได้ มีบุรุษลึกลับช่วยเหลือข้าไว้ ท่านยังจำเรื่องหน้าผาครั้งนั้นได้หรือไม่ ข้าคิดว่าชายผู้นั้นคือคนเดียวกับที่ช่วยข้าไว้บนหน้าผา...”

“ผิงเพย...” ท่านพ่อขัดขึ้นทั้งที่ข้ายังกล่าวไม่จบประโยค สีหน้าอิดโรยอ่อนแรงเข้ามาแทนที่ “ที่เจ้ากลับมาปลอดภัยนั้นเป็นเรื่องที่ดีแล้ว อย่าได้สนใจเรื่องในอดีตอีกเลย”

ข้าพยักหน้าอย่างละอาย ล่วงรู้ความกังวลเหล่านี้ ใ้ว่าท่านพ่ออยากให้ข้าวิ่งไปทั่วซิงฉวนเพื่อทำงานโน้นงานนี้ทุกวัน แต่สกุลวงศ์ถูกตราหน้าว่าเป็นขุนนางชั่วเพราะกระทำผิด ท่านพ่อเคยคิดจะค้าขายแต่กลับโดนชาวบ้านพากันรังเกียจ ท่านแม่จึงทำงานอย่างหนักกระทั่งล้มป่วย สุดท้ายคนที่พ้อออกหน้ารับความสงสารจากคนอื่นเช่นข้าถึงมีบรรดาแม่ค้าพ่อค้ารับเข้าทำงานบ้าง อย่างน้อยพวกเขาก็เห็นใจที่ข้าไม่อาจเลือกเกิดได้ถึงมีชะตากรรมตกต่ำเช่นนี้

แต่ใจข้ากลับไม่เคยเชื่อคำนิทาเหล่านั้นเลยสักครั้ง เพราะท่านพ่อที่แสนดีของข้าไม่มีวันเป็นขุนนางชั่วข้าทรยศบ้านเมืองเช่นคำที่พวกเขาว่ากล่าวได้

“ผิงเพย...” น้ำเสียงแหบพร่าของท่านแม่เรียกสติข้ากลับมา

นางจับบานประตูไม้หน้าห้องนอนไว้ ค่อยๆ หลุดลงกับพื้นเพราะไม่อาจทรงตัวได้

“อวีซี!” ท่านพ่อตะโกนเรียกท่านแม่เสียงดัง รีบเข้าไปประคองนางให้นอนลงบนเตียง

“ท่านแม่! ท่านรู้สิอย่างไรบ้าง” ข้าประคองมือนางไว้ แต่นางกลับไม่ตอบ สติดูเลือนรางราวครึ่งหลับครึ่งตื่น

“อวีซี...”

พวกเราต่างร้อนใจเมื่อเห็นอาการของท่านแม่ทรุดหนัก เป็นข้าที่ไม่อาจข่มความกลัวไว้ในใจ พยายามกล่าวเรียกให้นางได้สติ “ท่านแม่! ท่านแม่ท่านได้ยินหรือไม่”

“แม่ไม่เป็นไร...” ท่านแม่พยายามลืมตา นางยิ้มให้อย่างอ่อนล้า กุมมือท่านพ่อไว้แน่น

ท่านพ่อลูบผมนางอย่างรักใคร่ ก่อนจะกล่าวว่า “เจ้าไม่ต้องกังวล ผิง-

เพยกกลับมาแล้ว เจ้ารีบนอนพักก่อนเถิด”

ท่านแม่ไม่สามารถทำอะไรได้ ได้ดีว่าการส่งสายตาอ่อนล้าตอบกลับมา
แต่ลึกๆ ในดวงตากลับฉายคำว่าขอบคุณและขอโทษอย่างเต็มหัวใจ

ข้านี้ก็โทษตัวเองเป็นพันครั้ง หลายวันมานี้พวกเราไม่มีพอนจะซื้อยา
ต้มให้นางดื่มทุกมื้อ อากาศเดือนนี้ก็หนาวๆ ร้อนๆ ไม่เหมาะกับสภาพคนป่วย
อย่างยิ่ง อีกทั้งวันนี้ข้ายังก่อเรื่องให้ท่านแม่กังวลจนอาการนางพลันทรุดลง
อย่างรวดเร็ว

ท่านแม่ผู้ซึ่งดมบัดนี้ใบหน้าเนียนกลับขาวซีดจนน่าตกใจ ข้าซุกหน้าลง
กับฝ่ามือนาง รู้สึกเกลียดโชคชะตาที่ทำให้สกุลงต้องรับความผิดที่มีได้ก่อ
เกลียดที่ไม่มีเงินพอจะรักษานางให้หายขาดได้ ท่านพ่อเองก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน
เท่าไรนัก สีหน้าที่ไม่เคยแสดงความกังวลใดต่อหน้าท่านแม่ ลึกๆ แล้วคงคิด
โทษตนเองอยู่ภายในใจ

“แค็ก! แค็ก!” เสียงโอมาร่วมเลือดสีแดงสดไหลออกจากปาก ข้ารู้
ว่าเวลาของท่านแม่ลดน้อยลงไปทุกที จึงได้แต่กระวนกระวายกุมมือนางไว้แน่น

“อวีชี อวีชี!” ท่านพ่อกล่าวขณะที่กายสะท้าน รีบเข้ามาประคองกอด
นางไว้ในอ้อมแขน

แต่ท่านแม่หมดสติไปเสียแล้ว!

ข้าไม่มีเวลาแม้กระทั่งร้องไห้และอ่อนแอ รีบหยิบตะเกียงและเสื้อคลุม
ตัวเก่าออกมาสวมอย่างรีบเร่ง

“ท่านแม่จะตายไม่ได้! นางจะตายไม่ได้อย่างเด็ดขาด!”

“ข้าจะไปตามหมอ!” ข้ากล่าวอย่างรีบร้อน

“ระวังตัวให้ดีด้วย” ท่านพ่อพยักหน้า ฝากความหวังทั้งหมดไว้ที่ข้า

ข้ามองหน้าท่านแม่อยู่ครู่หนึ่งแล้วกำเงินของจิวจินฉีไว้แน่น ไม่
เป็นไร...เงินห้าตำลึงอย่างไรคงพอค่ารักษา ข้าหันไปพยักหน้ารับคำท่านพ่อ
แล้วจึงสาวเท้าวิ่งออกนอกเรือนไปอย่างรวดเร็ว

อากาศนอกจวนเย็นเยียบ ท้องฟ้าดำสนิทดูน่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง แต่ข้ากลับไม่สนใจดินฟ้าอากาศ พาข้าวิ่งไปอย่างรีบเร่ง ระหว่างทางไปจวนหมอหลี่จำต้องใช้เส้นทางผ่านจวนสกุลจิว ซึ่งเวลานี้มีบ่าวรับใช้สองคนที่พยายามจับตัวข้าไว้กำลังยืนเฝ้ายามอยู่ ข้าชะงักท่ามองพวกมันอยู่ครู่ ก่อนทำใจเยี่ยงเกลือคลุมขึ้นปิดบังใบหน้าจนมืดสนิท เร่งฝีเท้าเดินเร็วแต่ไม่แสดงท่าทีพิรุณออกมา พอเหลือบมองหน้าเจ้าสองคนนั้นก็ดูเหมือนพวกมันจะมัวแต่สนทนากันเองจนไม่ทันสังเกตเห็นหนูตัวจ้อยเช่นข้าเดินผ่านไป

“เฮ้อ...คิดว่าโดนจับได้เสียแล้ว” ข้าถอนหายใจ เบนสายตากลับมาเพื่อเดินต่อ แต่แล้วใครบางคนก็คว้าข้อมือข้าไว้ไม่ให้ขยับ ทำเอาดวงตาข้าเบิกโพลงด้วยความตกใจ

จิวจิวฉิน! เจ้าบ้านี่มาขวางทางข้าตั้งแต่เมื่อไร หรือเขาเพิ่งกลับเข้าจวนพอดีบพอดี อะไรจะช่วยข้าซ่อนขนาดนี้ นานๆ ครั้งเจ้าบ้านี่จิวฉินจะกลับจวนก่อนยามชวี่⁸ ข้ายังดวงช่วยมาเจอเขาได้!

ข้ากัดฟันกรอดๆ พยายามยื้อแขนกลับมาเป็นอิสระ

แต่เจ้าคนกวนโทสะกลับรั้งข้อมือข้าขึ้นตรึงหน้า เผยรอยยิ้มเย้ยหยันแสนกวนประสาทมาให้ ข้าได้แต่จ้องหน้าอีกฝ่ายด้วยความเคียดแค้นชิงชัง เจ้าบ่ลามกหนึ่งใจชั่วโมโหกันซัดๆ กำลังบอกลิ้นว่าข้าก็แค่หญิงไร้ทางสู้ มิได้มีกำลังเหนือกว่าบุรุษ ต่อให้อยากยื้อมือกลับไปก็ใช้ว่าจะทำได้โดยง่าย

ข้าเองแม้เป็นหญิงแต่กลับมีนิสัยใจกล้าเช่นบุรุษ สมัยยังเล็กมักชอบเล่นปีนป่ายต้นไม้เหมือนเด็กผู้ชายจนเผลอตกลงมาเจ็บตัวอยู่บ่อยๆ ทั้งยังเป็นผู้นำกลุ่มเด็กเล็กทั้งชายและหญิงวิ่งชนไปทั่วเสมอ หลายครั้งข้ามักลืมนึกไปว่าตัวเองมิได้มีกำลังวังชา ท่านพ่อจึงมักปรามข้าอยู่บ่อยๆ ว่าอย่าริอ่านต่อกรกับบุรุษ ทว่าข้าไม่เคยเชื่อฟังท่านพ่อสักครั้ง กระทั่งเจ้าจิวฉินได้ย่ำคำสั่งสอนนั้นเป็นอย่างดี จึงอดรู้สึกแสบขึ้นมาได้

ช่างน่าโมโหนัก!

⁸ ยามชวี่ หรือ ยาม 11 หรือ ชวี่ลือ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 - 20.59 น.

“ดูเหมือนชะตาของพวกเราจะเข้ากันได้ดีนักแม่นางวัง” จวีจวินฉีกกล่าว
ยิ้มๆ

เขายกมืออีกข้างขึ้นมาซ้อนค้างช้าไว้อย่างรวดเร็ว ขำตอบรับการกระทำ
นั้นด้วยการตบหน้าเขาดังเผียะ! ก่อนจะถอยเท้าทันทีด้วยความตกใจ

“ชะตาข้าไม่เคยเข้ากับเจ้า จำไว้!” ขำยกนิ้วชี้หน้าเจ้าบ้านั้น แต่จวีจวินฉีก
กลับยิ้มออกมา ยืนริมฝีปากมากัดนิ้วเท้าเพื่อหยอกล้อ “นี่เจ้าทำบ้าอะไร!”

อีกฝ่ายยิ้มกว่นโห่สะ ยอมถอนริมฝีปากออกไปอย่างว่าง่าย วันนี้จวี-
จวินฉีกคงเข้าวังหลวงไปทำธุระ มิได้นอนชลุกอยู่ในหอคณิกาเช่นทุกวัน ชุดที่
เคยสวมลวกๆ จึงแทนที่ด้วยผ้าตัวเรียบมองดูหรูหรา ส่วนผมที่เคยปล่อยยาว
ดุจสตรีกลับถูกรวบขึ้นอย่างเรียบร้อยพร้อมสวมก๊ว้นตามยศตำแหน่ง หาก
ตัดนิสัยลามกเลวทรามที่เป็นอยู่ได้ จวีจวินฉีกก็นับเป็นบุรุษรูปงามผู้หนึ่งใน
ชิงฉวน อีกทั้งชุดที่สวมยังเพิ่มบารมีให้เขา ต่อให้ข้าซึ่งข้าหน้าก็ยังอดเปลืองจ้อง
เขาเป็นนานสองนานมิได้

“เจ้ามองข้าทำไม หรือว่าเกิดหลงเสน่ห์ข้าขึ้นมา” จวีจวินฉีกหัวเราะตา
คู่คม ริมฝีปากเผยรอยยิ้มแสนทะนงตัวออกมา ทำเอามุมปากข้ากระตุกด้วย
โห่สะไม่หยุดหย่อน

‘ใครชอบเจ้ากันหา!’

ข้าพ่นคำด่าในใจอย่างโมโห พลังสะบัดมือที่ถูกจับออกสุดแรงจนกลับ
มาเป็นอิสระอีกครั้ง แม้น้ำตาเขาดูหล่อเหลา ทว่านิสัยเสียเช่นนี้ข้าหรือจะ
ชมชอบ?

จวีจวินฉีกค้างมือข้างที่ถูกสะบัดกลางอากาศ คล้ายเห็นหนูตัวจ้อยคิด
ทำทนายอำนาจราชสีห์ แม้อันตมั้นแต่เชื่อว่ายอมปล่อยให้เจ้าหนูอวดดีวิ่งหนี
ไปโดยง่าย พอข้าเริ่มวิ่ง บารับใช้สองคนที่เฝ้ายามอยู่หน้าประตูจึงมองหน้า
กันอย่างรู้งาน แล้วตั้งท่าจะวิ่งตามมาจับข้า แต่จวีจวินฉีกกลับยกมือขึ้นห้าม
พวกเขาเสียก่อน

“คราวนี้ข้าไม่อาจปล่อยเจ้าหนีไปง่ายๆ อีกแล้ว วังผิงเฟย” น้ำเสียง

หนุ่มลึกอ่อนโยนผิวดำดั่งแว่วผ่านสายลมมา จวีจวินฉีเดินเข้ามาหาอย่างไม่รีบร้อน เขาแค่เดินช้าๆ ทำไม่ถึงตามข้าที่วิ่งหอบแฮกทันแล้ว

หรือว่าอ๋องน้อยผู้ไม่ได้เรื่องจะมีฤทธิ์!

ข้าคล้ายคนเจอต่อเข้าอย่างจัง ไม่นานเมื่อก็ถูกเขายึดจับแน่นอีกครั้ง นี่เจ้าข้าจวีจวินฉีตามถึงตัวข้าจนได้! ทั้งยังอุ้มข้าขึ้นอย่างง่ายดายราวกับพัดผ้าผืนหนึ่งไถบนบ่า

“ปล่อยข้านะ! ปล่อยข้า!...ข้าจะไปตามหมอ ท่านแม่ของข้ากำลังแย่!” ข้าทุบหลังเขาสุดแรงเพื่อระบายความอดสูครั้งนี้ ท่านแม่จะเป็นอย่างไรบ้าง ดูเหมือนวันนี้ฟ้าดินจะกลั่นแกล้งข้าหนักเกินไปแล้ว! ความถือดีเมื่อครู่ของข้าแปรเปลี่ยนเป็นสิ้นหวัง น้ำตาเริ่มหลั่งออกมาช้าๆ จนมือที่ทุบเขาอยู่เริ่มหยุดนิ่ง

ข้าทำแล้วจริงๆ ไม่มีแรงจะสู้ใครได้อีก...

จวีจวินฉีหยุดฝีเท้าอยู่หน้าจวน คว่าหยกประจำตัวโยนให้บ่าวรับใช้ พलगออกคำสั่ง “มอบหยกของข้าให้ท่านหมอหลิ นำทางเขาไปเรือนสกุลวังเร็วที่สุด”

ข้าขม้มองลงบนไหล่กว้าง หันมองจวีจวินฉีอย่างสับสน แวตาซีเล่นของเขาหายไปกลายเป็นแวตาจริงจังที่ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน อีกทั้งน้ำเสียงของเขายังฟังดูสุขุมมีอำนาจคล้ายคนละคนกับเมื่อครู่

เขาพยักพยิตให้บ่าวรับใช้ไปตามหมอหลิ บ่าวรับใช้จึงรีบควมม้าของผู้เป็นนายที่เพิ่งกลับเข้ามาออกไปอย่างรวดเร็ว

หมอหลินับว่าเป็นหมอเก่งกาจ อีกทั้งคำตัวยังสูงลิ่ว แม้จะรักษาอาการโรคเรื้อรังให้หายขาดได้ แต่เขากลับเป็นหมอที่ยึดเลือกรักษาคนดี แล้วสกุลวังหรือจะขอความช่วยเหลือจากท่านหมอหลิได้?

จวีจวินฉีหาวหอดขณะมองแวตาสับสนปนกังวลของข้า “เจ้าอย่าได้กังวลนัก มีผู้ได้เห็นป้ายแขวนของข้าแล้วปฏิเสธบ้าง?”

สมองข้าสับสนไปหมด จวีจวินฉีคิดช่วยข้าจริง หรือหลอกให้ข้าตายใจ

เล่นกันแน่?

แต่ป้ายประจำตัวไว้ว่าจะเป็นของหยิบยื่นให้ใครโดยง่าย ซ้ำตลอดเวลา เขายังพกติดตัวไว้ไม่ห่าง หากท่านหมอเห็นตราสกุลจิวเข้าแม่ไม่อย่ารักษา ท่านแม่ แต่คงกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ต้องรีบเร่งเดินทางมาจวนสกุลวังอยู่ดี เพราะอีกฝ่ายมิใช่คุณชายจากสกุลไร้ชื่อ แต่คือสกุลของขุนนางผู้รับใช้ฮ่องเต้ อย่างสุดความสามารถมาถึงสามชั่วคน

“ทีนี้เจ้าคงสบายใจได้ เรื่องการรักษาทั้งหมดข้าเต็มใจจะให้ทุกตำลึง ขอเพียงแต่เจ้าย้ายมาอยู่ที่จวนข้าสักระยะ” ริมฝีปากบางของเขาพลันยกขึ้นยิ้มเจ้าเล่ห์

ข้าหยุดความคิดเรื่องดีแล้วในตัวเขา อย่างไรก็ตามชั่วช้าย้อมชั่วช้าอยู่วันยังค่ำ! จึงสบโอกาสตาดูชายตรงหน้า เพราะอย่างไรเสียก็คงทำได้เพียงเท่านี้

“ข้าจะเชื่อใจท่านได้อย่างไร ในเมื่อท่านมันจอมหลอกหลวง เจ้าเล่ห์ ปลิ้นปล้อน และไม่น่าเชื่อถือแม้เพียงนิดเดียว!”

“ถึงข้าจิวจินฉีจะเป็นจอมหลอกหลวง เจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อน และไม่น่าเชื่อถือแม้เพียงนิดเดียวอย่างที่เจ้ากล่าว แต่ข้าก็ได้ใจดีใจตาขนาดทนเห็นแม่ยายล้มตายลงต่อหน้า” จิวจินฉียิ้มหวานหยดย้อย ทำเอาข้าทำปากเบ้จนหน้าเบี้ยว

ข้ารีบสวนคำขึ้นทันที “ใครจะเป็นแม่ยายของเจ้ากันหา! เจ้าคนลวงโลก!”

“ข้ากำลังจะได้เป็นเพราะเจ้าจะเป็นของข้าวันนี้”

“ปล่อยข้านะ! ปล่อยข้า!” คำกล่าวนี้ทำเอาข้าเนื้อตัวสั่นสะท้าน ข้าทั้งทุบทั้งตีบจิวจินฉีสุดกำลัง แต่ดูเขาจะไม่ระแคะระคายเท่าไร ความเจ็บครั้งนี้คงแค่สะกิดผิวอีกฝ่ายให้เสียว คันๆ เท่านั้น

จิวจินฉีเดินเอื่อยๆ อย่างอารมณ์ดีเข้าจวน เสมือนนายพรานที่จับกระต่ายป่าได้และกำลังหิวมันเข้าครัวเพื่อจะทำกิน ข้าได้แต่ภาวนาให้คำพูดที่ดูจะเชื่อถือไม่ได้ของเขาเป็นจริง ถึงต้องกลายเป็นนางบำเรอไร้ค่า แต่ถ้าท่านแม่ปลอดภัยและมีหมอคอยรักษา ข้าคงได้แต่ทำใจยอมรับชะตากรรมเท่านั้น

แต่แล้วฉับพลันกลับมีแสงสีเงินวาบผ่านมาจ่อตรงคอเรียวขาวของ

จวีจวินฉี

ในราตรีมีดั่งตปรางก์สว่างไสวโศกสงของสตรีนางหนึ่งสวมชุดคลุมตัวดำยาวปกปิดมิดชิด ดูคล้ายบุรุษแปลกหน้าที่ข้าเจอบ้างนี้ไม่มีผิด ใบหน้าเรียวได้รูปของนางพันผ้าคลุมปิดไว้ครึ่งหน้า ดวงตาคมกริบไม่ยอมละสายตาจากจวีจวินฉี

“ท่านผู้มีพระคุณ!” ข้าตะโกนเรียกอย่างมีหวัง แต่กลับไม่เห็นเงาของบุรุษแปลกหน้าเดินมาหา ทว่าดูจากการแต่งตัวแล้ว อยากรู้ที่สาวผู้นี้ยอมเป็นพวกเดียวกับท่านผู้มีพระคุณของข้าอย่างแน่อน!

จวีจวินฉีเปลี่ยนแวตาศีไล่นมาเป็นมุ่นร้ายต่อคนตรงหน้า ดวงตาเรียวจ้องประเมินสถานการณ์อย่างจริงจัง

“เจ้าคงไม่รู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่” เขากล่าวอย่างมิได้เกรงกลัว ทั้งยังเดินตรงเข้าไปหาเจ้าของกระบี่เรียว

ชายชุดดำอีกสามคนโผล่เข้ามาประชิดตัวเขา ไม่ยอมให้จวีจวินฉีขยับกายเข้าใกล้่างมากกว่านี้

ที่สาวแปลกหน้าล้วงมือหยิบตราหยกขึ้นแล้วโยนให้จวีจวินฉีรับไว้ เขาเลื่อนสายตาอ่านตราหยกอยู่ครู่ถึงยอมปล่อยตัวข้างลงแต่โดยดี แต่กลับไม่ยอมให้ข้าจากไปไหน

หญิงแปลกหน้ามองมาทางข้าพลางกล่าว “ข้าต้องการตัวนาง” แล้วหันกลับไปมองจวีจวินฉี น้ำเสียงมิได้กำลังร้องขอแต่เหมือนข่มขู่เสียมากกว่า

“ข้าเข้าใจแล้ว” จวีจวินฉีโยนตราคินนง ยอมปล่อยตัวข้างลงอย่างว่าง่าย ไม่นึกว่าตรานั้นจะทำให้จวีจวินฉีรามือ ท่านผู้มีพระคุณแท้จริงเป็นใครกันหนอ ยังมีผู้ใดยิ่งใหญ่คับฟ้าได้ยิ่งกว่าขุนนางสกุลจวีและอ่องน้อยผู้นี้ อีกหรือ?

“อ๊ะ!”

ขณะกำลังขบคิดข้ากลับถูกชายชุดดำผู้หนึ่งพันผ้าห่อตัวเป็นเกี้ยวเจตนาคงมิให้มือของตนสัมผัสโดนผิวกายข้า ทั้งยังอุ้มข้าอย่างเบามือ และพา

เข้าไปนั่งในรถม้าที่ชาตินี้คนชนชั้นต่ำไม่อาจมีวาสนาได้เหยียบ เพราะดูจากลายสลักโดยรอบตัวไม้แล้วย่อมเป็นนายช่างฝีมือดี หากเจ้าของรถม้ามิได้เกี่ยวข้องกับสกุลใหญ่ ย่อมเป็นของผู้สูงศักดิ์คนใดในวังหลวงแน่

ใจข้าอดเต้นระรัวมิได้ ก่อนจะสงบจิตสงบใจเลิกม่านแอบมองจิวจินนี่

จิวจินนี่นะจิวจินนี่ ก่อเรื่องจนคนในวังยื่นมือมาเกี่ยวข้อง เตรียมตัวรับโทษทัณฑ์ได้เลยเจ้าคนแล้ว!

“เมื่อเสร็จธุระแล้ว ข้าหวังว่าแม่นางจะพาตัวคนของข้ากลับมาคืนให้”

จิวจินนี่เดินฝ่าวงล้อมชายชุดดำเข้าจวนไป เจ้าคนประสาทเสียยังพูดจาอวดดีได้ในสถานการณ์ที่ตนเป็นรองอีกหรือ? ฮี! คนเช่นข้าต่อให้ฟ้าดินถล่มลงมา ย่อมไม่ขอเจอเจ้าเป็นครั้งที่สามสี่ห้าแน่ๆ

หญิงแปลกหน้าทำหน้าตาน่ากลัว กล่าวด้วยน้ำเสียงดุตันตามหลังจิวจินนี่อย่างคับแค้น

“เจ้าไม่มีวันได้แตะต้องตัวนางอีก อ่องน้อยจิวจินนี่!”

คำพูดนั้นฟังดูห้าวหาญเป็นอย่างมาก

หญิงแปลกหน้ามองจิวจินนี่กระทั่งเขาลับสายตา ถึงจะก้าวขึ้นรถม้าตามมา

ชายอีกสามคนยืนถือกระบี่คมแข็งอยู่ด้านหลังนาง จนเมื่อเห็นว่ ปลอดภัยดีแล้วเลยเก็บกระบี่เข้าที่ พวกเขากระโดดขึ้นคุมบังเหียนม้าด้านหน้ารถม้าจึงเคลื่อนตัวห่างจากจวนสกุลจิว

หญิงแปลกหน้าปลดม่านลงเพื่ออำพรางสายตาคนภายนอก ก่อนจะดึงผ้าคลุมออกเผยให้เห็นใบหน้าอ่อนหวานผิดกับท่าทางเมื่อครู่ หรือนางคิดจะถามทางกลับจวนข้ากัน?

ข้ากำลังจะเอ่ยปากตอบ แต่นางกลับยกมือถวายเป็นคมช้าอย่างนอบน้อม เช่นที่องค์หญิงองค์ชายในวังได้รับ แต่นี่ไม่ควรเป็นข้า...หญิงสาวธรรมดาเช่นนี้!

“องค์หญิงเพคะ ครั่งนี้ทรงทำของเฮากวี่มาก เกรงว่า...”

“อะไรรนะ!” ข้าตะโกนขัดขึ้นทั้งที่นางยังเอ่ยไม่จบประโยค

นางเรียกข้าว่าอย่างไรนะ นี่ข้าคงพุดไปแน่ๆ

องค์หญิงอะไรกัน? ข้านะหรือ? ต้องมีเรื่องเข้าใจผิดมหันต์แล้ว!

“หม่อมฉันทูลว่าของเฮากวี่มากเพคะ...องค์หญิงทรงเตรียมแก้ไข

สถานการณ์นี้ระหว่างทางกลับวังหลวงด้วยเถิด”

ไปกันใหญ่แล้ว นี่นางคิดจะไปไหน? วังหลวงนะหรือ?

ข้าอยากกลับบ้านมิใช่เข้าวัง และที่สำคัญ ข้าไม่ใช่องค์หญิงด้วย!

“ข้าไม่ใช่องค์หญิง” ข้าเอ่ยเสียงเรียบ แต่นางกลับหรีตามอง

“รับสั่งไปครั้งที่แล้ว หม่อมฉันไม่หลงกลเป็นครั้งที่สองหรือคะ

เพคะ”

“ไม่! ท่านจับผิดคนแล้วจริงๆ” ข้าทำหน้าตาซึ่งซัง วางมาดพุดด้วย
น้ำเสียงสูงข่มจริงจัง แต่นางกลับยกมือปิดปากและเริ่มหัวเราะร่วนราวกับข้ากำลัง
หลอกนางอยู่

“ขอประทานอภัยเพคะ องค์หญิงทรงล้อเล่นได้เหมือนคราวก่อนไม่มี
ผิดเพี้ยนเลยนะเพคะ” นางหัวเราะต่อ ปิดปากไอสองสามทีก่อนจะพุดขึ้น
อีกครั้ง “อย่างไรทรงเตรียมแก้ไขสถานการณ์ไว้เถิด เวลานี้ใกล้ถึงวังหลวงแล้ว
เพคะ” นางพุดย้าพลางเลิกม่านดู

ข้านั่งอิงอยู่ในรถม้า ต่อให้พุดไปสับประโยคนางคงไม่เชื่อ จึงชี้คิราณจะ
แก้ต่าง ได้แต่ข่มใจเลิกม่านขึ้นสำรวจข้างนอกบ้าง เห็นประตู่วังที่เคยได้แควมอง
อยู่ไกลๆ เริ่มใกล้เข้ามาทุกขณะ

รถม้าหยุดสนิทยู่ใกล้ประตู มีทหารยามตะโกนมาว่า “หยุดก่อน!”
แล้ววิ่งเข้ามาใกล้พวกเรา

หญิงแปลกหน้ารีบเปิดประตูนำตราหยกให้ทหารยามตรวจ ตราจึงถูก
คว่ำไปในมือพวกเขา พอทหารยามเห็นตราหยกเข้าก็พากันกุมมือค่านับและ
พยักหน้าอย่างเคารพ

“แม่นางพู่”

นางยกมือก่อนจะกล่าวอย่างไม่ถือสา “รบกวนพวาท่านด้วย” แล้วกลับมาหนึ่งนั่งในรถม้า

ทหารยามรีบร้อนเปิดประตูให้พวกเราผ่านเข้าไป รถม้าจึงเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอีกครั้ง ข้าถึงรู้ว่าพี่สาวผู้นี้มีอำนาจใหญ่โตในวังเหมือนกัน

หัวใจข้าเต้นแรงรัว หากได้เข้าวังหลวงเพราะตามท่านพ่อไปหอสมุดหลวง มีใช้ถูกจับมาเป็นองค์หญิงที่ทำผิดกฎจนสองเฮากริ้วหนัก ข้าคงดีใจไปนานแล้ว ทว่าเวลานี้เลิกม่านมองดูทางหนี พลังใช้สมองขบคิดหาคำแก้ต่างไปด้วย มีผู้ใดใบหน้าคล้ายข้าถึงขนาดตบตาคนในวังเช่นพี่สาวผู้นี้ได้เชียวหรือ? แล้วนางก่อเรื่องใดไว้บ้าง?

ทว่าสองเฮากริ้วได้ถึงเพียงนี้...เกรงว่าคงมีใช้เรื่องดีแน่

ภายนอกปรากฏทิวทัศน์งดงาม บรรดาตำหนักสีทองที่เคยได้เห็นในภาพวาด เวลานั้นกลับมาอยู่ตรงหน้าให้เชยชม บริเวณโดยรอบล้อมด้วยสวนดอกไม้ไม้นานาพรรณ ซึ่งอยู่ติดกับสระบัวใหญ่ที่ให้ความรู้สึกสบายและสงบ ไกลออกไปเล็กน้อยมีใครบางคนยืนตรงสะพานกลางสระบัว พลันเสียงพินดังแว่วมา

คำคืนเยื้องย่างแสนลำบาก

อาภรณ์ไม่อาจต้านความเหน็ดหนาว

แสงจันทร์ให้ความอุ่นเพียงชั่วคราว

ถามใจข้าทุกข์สุขมากเพียงใด

คร่ำครวญเล่าบทเพลงผ่านใบหลิ

ลมประจิมพัดผ่านกลิ่นบุปผา

เคยชื่นชมความหลังแต่เดิมมา

ยากประสพพบพานอีกคราหนึ่ง

บุรุษผู้หนึ่งซึ่งมีบรรยาการรอบกายดูเย็นเยือกราวถูกหิมะห่อหุ้ม ดวงหน้าตั้งตรงมองไปยังเบื้องหน้า มือเรียวยาวขลุ่ยขึ้นเป่าคลอเสียงพิณเป็น จังหวะ ช้ามองเขาย่างฉงน เหตุใดเงาร่างนั้นถึงได้ดูโดดเดี่ยวถึงเพียงนี้ ราว จ้าวหมาป่าบนยอดเขาสูง แม้อู่อึ้งแกร่งทะนงแต่กลับไร้มิตรสหายเคียงกาย

“ยากประสพพบพานอีกคราหนึ่ง”

ข้าเผลอท่องคำกลอนออกมา พลันรู้สึกได้ถึงสายตาเขาที่มองตอบ เลื้อยผืนที่คนผู้นี้สวมดูโดดเด่นแปลกตานัก ชุดของเขาขาวสะอาดดูสุขุมบ่งบอก อุปนิสัย เกราะรอบตัวทอประกายใต้แสงจันทร์ทำให้ข้าไม่อาจจะสายตาได้ แต่ยังมีวันที่พวกเราจะได้สบตานานกว่านั้น หญิงแปลกหน้ากลับดึงตัวข้าเข้ามาใน รถม้า นางส่ายหน้าห้ามปรามไม่ให้ข้าทำอีก ทั้งยังปลดม่านลงไม่ให้ข้ายื่นหน้า ออกไปมอง ข้าจึงได้แต่นั่งฟังเสียงพิณกระซิบรถม้าจอดเทียบที่ตำหนักใหญ่ หลังหนึ่ง

“มาถึงแล้วเพคะ”

หญิงแปลกหน้ายอบกายนการวะ ก่อนจะผายมือเป็นสัญญาณให้ข้า ลงไปก่อน

ข้าก้าวเท้าอย่างระวัง มีนางเดินตามหลังประชิดตัวจนน่าอึดอัด ราวกับ กลัวว่าข้าจะหนีหายไป ได้ รอบกายข้ามีเหล่านางกำนัลถวายบังคมให้เมื่อเดิน ผ่าน ดูแล้วสตรีผู้มีใบหน้าคล้ายข้าคงเป็นองค์หญิงตัวจริงไม่ผิดแน่ ข้าเสมอง ไปอีกทางก็เห็นตรอกแคบเล็กอยู่ห่างไปไม่กี่ก้าว แม้ข้าจะวิ่งได้ดีไม่แพ้เด็กผู้ชาย แต่เชื่อว่าวิ่งพ้นคนเป็นวรยุทธ์เช่นพี่สาวผู้นี้

ขณะกำลังซังใจคิดหนี นางกลับกระซิบข้างหูข้าอย่างรู้ทัน “หม่อมฉัน ได้จัดเตรียมยอดฝีมือไว้หมดแล้ว ตัดพระทัยเสียเถิดเพคะ”

ข้านี้กอยากต้องรู้หญิงผู้นั้นขึ้นมาเสียจริงๆ นอกจากหน้าตานางจะคล้าย ข้า ความคิดของพวกเรายังไม่ต่างกันอีกด้วย!

ประตูไม้บานโตเปิดขึ้น ใครบางคนยืนหันหลังรอข้าอยู่ตรงนั้น พวก เราสองคนได้รับอนุญาตให้เข้าไปด้านในตำหนัก ขณะที่นางกำนัลส่วนใหญ่เฝ้า

อยู่ที่หน้าประตูด้านนอก ข้าข้าสั่นจนจะก้าวก็มีอาจก้าว พอจะก้าวก็เกือบสะดุดล้มลง แม้ข้าอายุยังน้อยท่องโลกมาธรรมดาสำญ มิเคยทำให้ผู้ใดโกรธแค้น แต่พอเห็นบรรยาการรอบตัวก็รับรู้ได้ว่าสองเขากว้างมากขนาดไหน

ไม่สิ...สองเขามีได้กว้าง ข้า แต่กำลังกว้างคหึงผู้นั้นต่างหากเล่า!

แล้วเหตุใดฟ้าดินถึงปล่อยคนก่อเรื่องหนีหาย และปล่อยข้ามารับโทษที่นางก่อ?

ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย!

หว่ามาจนปานนี้หากจะหันหลังกลับไปก็ดูจะสายเกินแก้ ข้าเก็บปากสงบคำอย่างรู้มารยาท เร่งฝีเท้าก้มลงคุกเข่าถวายพระพร “ถวายพระพรเพคะ”

ข้าเกือบจะยิ้มกว้างเพื่อทูลความจริง ทว่าทันทีที่เห็นพระพักตร์หันมาจ้อง คำพูดทั้งหมดกลับถูกแววตาเย็นชาริบไปเสียสิ้น รู้สึกได้ทันทีว่าสีหน้าข้าจัดเจื่อนขนาดไหน ทั้งยังมีกลิ่นอายภัยพิบัติเพียงพระนางกวาดสายตาแหลมคมจ้องมอง

พระนางเดินเข้ามาใกล้ ฉลองพระองค์สีทองปักลายหงส์ตัวยาวของพระนางซับซ้อนงามราวกับมีชีวิตเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว แม้จะดูน่าเกรงขาม แต่กลับงดงามราวกับหงส์

“ครั้งก่อนเจ้ายังก่อเรื่องไม่มากพออีกหรือ?”

เวลานี้ข้าไม่อาจทำใจเย็นได้อีกแล้ว ตัวข้าสั่นเป็นลูกนกยามเผชิญหน้ากับเสือร้าย ยิ่งมองพระพักตร์ข้ายิ่งไม่กล้าหายใจ เกรงว่าจะรบกวนพระทัยจนมีรับสั่งลงอาญาตัดศีรษะข้าขึ้นมาจริงๆ พอคงเรียวเล็กของข้าถูกพระนางฉวยจับให้เจิดจ้า ข้าจึงทำใจยอมรับชะตากรรมล่วงหน้า คิดว่าคงไม่มีชีวิตรอดกลับไปแน่ เพราะไม่รู้ว่าจะองค์คหึงผู้นั้นได้ก่อเรื่องร้ายแรงขนาดไหน และนางเป็นศัตรูกับสองเขาหรือไม่

สองเขามีได้รับสั่งอันใดอยู่นาน กระทั่งสุริยเสียงเปี่ยมบารมีทรงเรียกคนของพระองค์

“ผู้ขึ้นจง...”

พระนางลดมือลง ปล่อยข้าให้เป็นอิสระ ก่อนกลับไปประทับบนเตียงยาว ที่ปูด้วยขนสัตว์สีน้ำตาลเหลืองทองผืนนุ่ม นิ้วเรียวยาวไล่ไปตามแขนเก้าอี้ก่อนจะทรงเคาะลงอย่างใช้ความคิด ริมฝีปากงามขมเฝ้มอย่างหนัก

พี่สาวแปลกหน้าที่ข้าเพิ่งรู้ว่าชื่อฟูซิ่นจง จึงเดินขึ้นไปใกล้พระพักตร์ ยอมกายรับคำ “เพคะ” ก่อนจะยิ้มน้อยๆ เพราะคิดว่ากำลังจะได้รับคำชมเชย

“นางไม่ใช่องค์หญิง”

รับสั่งเรียบๆ ไม่ยินดียินร้ายของสองเฮาทำเอาฟูซิ่นจงทรุดตัวลงหมอบกับพื้น นางโขกศีรษะครั้งแล้วครั้งเล่าจนหน้าผากปูดบวม ใบหน้าซีดขาว รับรู้ได้ถึงความผิดที่ไม่น่าให้อภัยของตน

“หม่อมฉันสมควรตาย! หม่อมฉันสมควรตาย!”

“ใช่ เจ้าสมควรตาย”

สองเฮารับสั่งชัดเจนมา เสมือนเห็นความตายเป็นเรื่องเล็กน้อย พระนางยกพระสุธารสชาขึ้นจิบอีกหนึ่ง แล้วทอดสายตามองห้องโถงแสงเงาเรียบกริบราวกับกำลังชื่นชมมวลบุปผา

ช่างน่ากลัวเสียจริง! ขนาดพี่สาวทำงานรับใช้ พระนางยังรับสั่งว่าสมควรตาย แล้วกับข้าที่ได้มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกันมาก่อน ย่อมไม่เหลือวิญญานไว้ให้เซ่นไหว้เป็นแน่

สองเฮาทรงวางถ้วยชาลงบนถาดเงิน ก่อนจะทรงลุกขึ้น ตรงไปหาพี่สาว แล้วเงื้อมมือขึ้นตบแก้ม

เผียะ!

รอยแดงช้ำปรากฏขึ้นจางๆ บนใบหน้านั้น ยิ่งเวลาผ่านไปรอยนั้นยิ่งดูเด่นชัดขึ้นเรื่อยๆ เลือดสีแดงสดไหลตามรอยกริดจากปลายเล็บ แต่แทนที่พี่สาวจะร้องไห้ นางกลับนั่งคุกเข่านิ่งไม่ร้องขอชีวิต น้ำตาสักระดกยังไม่ให้เห็น จนคนมองเช่นข้าอดรู้สึกลึกลับหวาดๆ ร้อนๆ แทนมิได้

“แต่เจ้ายังทำได้ดี” สองเฮาปรายตามองมาทางข้า พลังหัวเราะในลำคอ

“ทำได้ดี?” พี่สาวเงยหน้ากล่าว แวดตาเต็มไปด้วยความสงสัยปนไม่เข้าใจ
ข้าเองก็ไม่เข้าใจ ในเมื่อจับตัวคนไร้ประโยชน์เช่นข้ามาผิด แล้วพี่สาว
จะทำได้ดีได้อย่างไร?

แต่คำถามนี้ก็กลับถูกความกลัวเข้าครอบงำ ข้าได้แต่นั่งตัวสั่นยอมให้
สองเสาเข้ามาจับใบหน้าพิจารณาอย่างถ้วนถี่ สายตาคมมองจิกข้าที่ละส่วน ไต่
ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะพอพระทัย

“เหมือนมาก หากตัวเจ้าไม่สิ้นเทาเช่นนี้ เหมยหลังมิเคยเกรงกลัว
ผู้ใด ไม่เช่นนั้นนางจะกลายืนข้อต่อรองกับข้ารี? ฮี!” พระนางจ้องข้าเขม็ง
ประหนึ่งเหยี่ยวคอยควบคุมเหยื่อไม่ให้หนีรอด มือเรียวสะบัดหน้าข้าจน
หันไปอีกทาง “เจ้ารู้มากเกินไป อย่งไรข้ายอมไม่มีวันไว้ชีวิต อยู่ก็เท่ากับตาย
เช่นนั้นเจ้ายอมให้ความร่วมมือเสียดีกว่า”

ข้ามองพระนางอย่างตกตะลึง ทรงคิดจะฆ่าข้าจริงเสียด้วย!

แล้วข้าทำสิ่งใดผิดเล่า? ที่ผิดคือผู้ชั้นงที่จับข้ามาผิดมิใช่หรือ? ข้าไม่
ได้อยากมานั่งตัวสั่นอยู่ตรงนี้เสียหน่อย!

แม้ข้าอยากเถียงใจแทบขาด แต่กลับไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกจากริม
ฝีปาก พี่พระนางรับสั่งอีกประโยคว่า

“ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปเจ้าต้องอยู่ในฐานะองค์หญิงหมิงเหมยหลัง เพราะ
เจ้าผิดเองที่หน้าตาคล้ายนางไม่มีผิด หากจะโทษก็จงโทษฟ้าดินเสีย เพราะหาก
เจ้าไม่ยอมรับเงื่อนไข ข้าคงไม่อาจปล่อยเจ้าและคนในสกุลเจ้าให้หายใจอยู่ได้”
พระนางรับสั่งชัดถ้อยชัดคำ สູรเสียงฟังดูเรียบง่ายสงบนิ่ง แต่กลับบังคับคน
ฟังให้ยอมจำนนต่อกฎเกณฑ์ของพระองค์

แล้วอย่างไรเล่า? อย่างกับว่าข้าวังผิงเพยมีสิทธิ์เลือก หากไม่ยอมรับ
เงื่อนไขของพระนาง คนสกุลวังจะโดนฆ่าปิดปากทั้งหมด เท่ากับว่าข้าต้อง
ยอมรับอย่างยอมจำนนมิใช่หรืออย่างไร!

ข้าซ่อนความกลัวและโศกไว้ ก้มลงกราบพูลอย่างนอนน้อม “หม่อม
ฉันยอมทำตามพระประสงค์ เพียงแต่...”

ข้าล้งเลที่จะกล่าวต่อ พระนางจึงทรงถามขึ้นมาเองว่า “เพียงแต่อะไร? หรือเจ้าอยากได้เงินทอง ข้ามิให้เจ้าได้” รอยยิ้มเย็นชาถูกยกขึ้นอย่างงดงาม ทว่ามันกลับดูน่าหวาดหวั่นเป็นอย่างยิ่ง จนข้าคิดว่าคงถูกแซ่เป็นก้อนน้ำแข็งไปเสียแล้ว

ใจเย็นเข้าไว้...

ข้ากลืนน้ำลายลงอย่างยากลำบาก ก่อนจะกล่าวว่า “หม่อมฉันต้องการหมอมและยามารักษาท่านแม่ เพราะหากท่านแม่ตาย ก็เท่ากับชีวิตหม่อมฉันได้ตายลงแล้วเช่นกันพะคะ”

วันนี้ดวงข้าคงตกต่ำถึงขีดสุด ข้ากล้าท้าทายอ่อนน้อมจวบจนฉินตัวเองเกือบโดนขึ้นใจ และยังกล้าท้าทายอำนาจมารดาของแผ่นดิน แต่เวลานี้ข้าไม่มีสิ่งใดจะเสีย เช่นที่รับสั่งไว้ว่าชีวิตข้าเท่ากับตายไปแล้ว หากข้ากล่าวคำใดพลาดพลั้งขึ้นมา ผลลัพธ์สุดท้ายย่อมไม่ต่างกันเท่าไร

แล้วจะให้ข้าหวาดกลัวสิ่งใดได้อีกเล่า?

สองเสาทรงยกถ้วยชาเซงักค่าง ทรงยิ้มเรียบๆ ก่อนจะรับสั่งว่า “ข้าตกลง...หมอลหลวงจะคอยดูแลแม่ของเจ้าอย่างดีทุกวัน จนกว่าข้าจะพบตัวองค์หญิง” ทรงจับพระสุธารสชาอีกหนึ่ง จากนั้นจึงวางถ้วยลงบนโต๊ะอีกครั้ง และทรงถามข้า “เจ้าชื่ออะไร”

“หม่อมฉันวังผิงเพยพะคะ”

พระนางชะงักนิ่ง ก่อนจะหัวเราะไม่หยุด

“ฮึ...สกุลวังหрокหรือ? ไม่คิดว่าจะมีบุตรีรูปหน้าคล้ายคลึงกับองค์หญิงนัก” ทรงหยุดคำพลงหันไปหาพี่สาว “ฟูชินจง เจ้าจงไปตามหมอผีมือดีมารักษาฮูหยินสกุลวังจนกว่าอาการของนางจะหายขาด”

“พะคะ” ฟูชินจงยกบถลงรับคำ ก้าวถอยหลังออกไปอย่างรวดเร็ว เพื่อไปจัดการตามคำสั่ง ทั้งห้องจึงเหลือเพียงข้ากับสองเสาท่านั้น

“เจ้าต้องได้รับการขัดตัวเสียใหม่ เจ็ดวันนี้ต้องเรียนรัฐภูพื้นฐานในวัง เก็บตัวอยู่แต่ในห้อง ห้ามออกจากตำหนักเด็ดขาด ข้าจะส่งลงโทษกับบริเวณ

เจ้าเข้าใจหรือไม่?” พระนางรับสั่งด้วยน้ำเสียงเย็นจนแทบเรียกได้ว่าเย็นชา แวดตาดูโกรธคนที่เป็นต้นเหตุไม่น้อย

“หม่อมฉันเข้าใจแล้วพะคะ”

“เรื่องหนึ่งที่เจ้าห้ามลิ้ม” พระนางทรงหยุดคำ ก่อนจะรับสั่งต่อ “ห้ามให้ใครรู้ตัวจริงของเจ้าเด็ดขาด หากพลาด...ข้อต่อเรื่องนี้ถือเป็นที่สุด เรื่องเรียนรู้ในวังเจ้าเองก็ต้องทำให้ได้ภายในเจ็ดวัน ข้าจะมอบให้ฟู่ชิงจงคอยจัดการดูแล”

“พะคะ”

“อีกเรื่อง เจ้าต้องเรียกข้าว่าเสด็จแม่” พระนางดูลงเลที่จะรับสั่ง ทรงมีท่าทางลำบากใจไม่น้อยเมื่อให้คนไร้ฐานะเช่นข้าเรียกขานแทนองค์หญิง แต่ในเมื่อเรื่องทุกอย่างเกิดขึ้นแล้ว ทั้งข้าทั้งพระนางจำต้องทำตามตามที่ควรจะเป็น แม้จะอึดอัดกันอยู่บ้าง แต่อย่างไรพวกเราก็จำเป็นต้องสวมบทบาทให้แนบเนียนที่สุด

“พะคะ” ข้ารับคำ

จึงหวนนั่นเองที่ฟู่ชิงจงสาวเท้าเข้ามาในห้อง สองเฮาทรงเรียกนางไปรับสั่งอยู่ครู่หนึ่ง ฟู่ชิงจงถึงพยักหน้าสองสามทีและรับคำ ก่อนจะเรียกนางกำนัลหน้าห้องเข้ามาในห้องโถง

“พวกเจ้าเร่งไปเตรียมสำหรับกับถึงน้ำร้อน ข้าจะพาลองค์หญิงกลับตำหนัก” พี่สาวสั่งด้วยน้ำเสียงเข้มงวดแล้วเดินมาประชิดตัวข้าอีกรอบ

“เชิญองค์หญิงเสด็จพะคะ” นางผายมือไปที่ประตู แต่ข้ากลับหันหลังย่อตัวถวายบังคมสองเฮา

“เสด็จแม่...หม่อมฉันทูลลาพะคะ” ข้ากล่าวขึ้นพลางยิ้มเรียบ

พี่สาวหลุบสายตาดูการดำเนินของสองเฮาเพราะลิ้มเตือนเรื่องสำคัญกับข้า ผิดกับข้าที่พระนางทอดสายตามองด้วยความชื่นชมอยู่หลายส่วน

ชีวิตองค์หญิงจำเป็นเช่นข้าได้เริ่มต้นขึ้นนับจากนี้...